

LA SUPERBA

een ode aan de verbeelding

naar ilja leonard pfeijffer
bewerkt door jibbe leonard willems
voor tgMaastricht – 1 november 2017

LEONARD(O) *kettingrokend en negroni's drinkend*

HET BEEN *een vrouwenbeen (de begeerte, het geweten, de vrouw, de fantasie, de leegte)*

HET MEISJE *het mooiste meisje van Genua*

SIGNORA FRANCA MANCINELLI *een oudere dame van stand*

MONIA *een oudere dame die wanhoop ademt tussen haar dijen*

ORNELLA *de ideale vrouw*

HOERTJE(S)

RASHID *de rozenverkoper*

SALVATORE *de eenbenige bedelaar met twee benen*

WALTER *een regisseur*

PIERLUIGI PARÓDI *theatereigenaar*

PA PARÓDI *zijn vader*

AMBTENAAR 1

AMBTENAAR 2

AMBTENAAR 3

AMBTENAAR 4

ANTONIA BENTIVOGLIO *de advocaat van Paródi's*

STEFANIA VOLPEDO *de advocaat van Leonard*

EEN – HET THEATER ELDERS

1.1 HET BEEN

LEONARD

Het mooiste meisje van Genua
werkt in de Bar met de Spiegels.

Ze draagt dezelfde nette kleren
als alle meisjes die daar werken.

Ze heeft ook een vriendje
dat haar af en toe opzoekt
wanneer zij werkt.

Soms zie ik via de spiegels
hoe zij elkaar stiekem zoenen
in het hokje waar zij de hapjes
voor het aperitief klaarmaakt.

Hij is een klootzak.

Ik
ik ben wereldberoemd in eigen land
en dat zegt wat
in een land waar middelmaat heilig is.

Ze noemen mij de Leeuw van de Laaglandse Letteren,
een geweldenaar, virtuoos en verbluffend,
laatst nog, in de Volkskrant, een paginabrede kop boven mijn kop:
De Nieuwe Shakespeare.

Ik mag Matthijs zeggen, en Humberto, en Eva.
En zij zeggen 'meneer' tegen mij.

Mensen herkennen mij op straat,
mij, een schrijver! Dat is een prestatie
in een laaggeletterde staat.

Maar ook een vloek.

Men kan vermoeid raken van roem,
opgesloten raken in een wereldje
dat alleen nog met zichzelf omgaat
en alleen nog aan zichzelf refereert.

Een slang die zichzelf in de staart bijt.

En waar moet je dan nog over schrijven?

Voor je het weet
wordt je zo'n schrijver die over schrijven gaat schrijven.

Literatuur moet een venster op het leven zijn
een lachspiegel desnoods
maar geen muur optrekken tussen de wereld en het publiek.

Dus ik moest weg
weer op zoek naar iets echt
naar een essentie.

Naar Genua.

Een stad die je opslokt.
Die haar schaduwen over je heen legt
en zegt
je bent hier nooit veilig
maar je zal je niet vervelen.

De stad die op je neerkijkt
je onder haar hak duwt
haar gewicht op je keel drukt
en jij kan niks anders doen dan afwachten
of ze je vermorzelt of genade schenkt.

Je vraagt je af of er verschil is.

Genua.
De hoogmoedige.
De stad die haar inwoners vermaalt
tussen haar eeuwenoude, rotte tanden.

Welbeschouwd is hier alles rot, vervallen en kapot,
dat is het al eeuwen.

Genua is er trots op.
En ik nu ook.

Ik wil deel uitmaken van deze wereld.
Ik wil wonen in het labyrint als een gelukkig monster,
samen met de duizenden andere gelukkige monsters.

Elke vorm van vuiligheid en decadentie
kan woekeren in de spleten en holten van deze stad.
Er schijnen hier zelfs travestieten te zijn.
Ik heb ze nog niet gevonden.
Ik bedoel, ik ben ze nog niet tegengekomen.

Ik wil mij nestelen in de ingewanden van de stad.
Vico Vegetti, Via San Bernardo,
Piazza Venerosa, Via Cenneto Il Lungo.

Ik wil het tandenknarsen van de oude gebouwen begrijpen.

Ik ben hier om een groots stuk te schrijven.
Over het leven, de wereld,
het nu en de rol van ons, de mens daarin,

over de thema's die ons verbinden en scheiden,
het hoge en het lagen,
de liefde en de dood,
het eeuwige gevecht om te overleven
en de schaduwkanten van onze beschaving.

Nou ja, daar moet het verkoopbureau maar wat moois van maken,
ik ga niet over de brochuretekst.

Beroemde acteur erin,
beroemde actrice. Mooie vrouw,
want je wil wel publiek.

En nog een zwik bijrollen.
Al naar gelang het budget.
Anders dubbelrollen.

Dat noemen we dan een meta-theatrale ingreep
al is het gewoon geldgebrek.

Zo verheffen we de praktische noodzaak
tot dramaturgische urgentie.

Hoe dan ook, er moeten veel personages zijn.
Veel stemmen.
Veel dynamiek.

Want ik heb een hekel aan monologen.

Er komt iemand op het toneel
en je weet: daar blijft het bij.

Die man begint te praten
en die houdt pas op
als het afgelopen is.

Dat is het.
Urenlang.
Gezwets.

Saaaaaaaai!

ZIJ (HET BEEN)
Dus verzin je mij.

LEONARD   Ik heb jou niet verzonnen,
ik heb jou gevonden.
Het overkomt me.
En dat schrijf ik op, dat geef ik een stem.

ZIJ (HET BEEN)
Jij geeft mij een stem.

LEONARD   Thuis moest ik dingen verzinnen.
Daarom werd mijn werk steeds meer vorm.

Nu wil ik weer naar de inhoud.
De werkelijkheid.
De wereld.
De waarheid.
De vreemde waarheid.

ZIJ (HET BEEN)
De vreemde waarheid.

LEONARD Ja.

ZIJ (HET BEEN)
Jij hebt mij gevonden?

LEONARD Ik heb een been gevonden.

ZIJ (HET BEEN)
Mij?

LEONARD Ik heb echt een been gevonden.
Ik heb een echt been gevonden.
Een vrouwenbeen.
Een been van een begerlijke vrouw.
Een begerlijk been.

ZIJ (HET BEEN)
Dank je.
Ben ik het been
van het mooiste meisje van Genua?

LEONARD Nee.
Misschien.
Nee. Ik denk het niet.
Hoeveel benen heeft het mooiste meisje van Genua?

ZIJ (HET BEEN)
Gewoon. Twee.

LEONARD Dan is het niet van haar.

ZIJ (HET BEEN)
Of ze moet er drie gehad hebben.

LEONARD Vooralsnog kunnen wij niks uitsluiten.

ZIJ (HET BEEN)
Was je dronken
toen je me vond,
was je toen dronken?

LEONARD Waarom vraag je dat?

ZIJ (HET BEEN)
Jij lijkt mij iemand

die dingen meemaakt
als hij dronken is.

LEONARD Het is het mooiste been
dat ik ooit heb gezien.

ZIJ (HET BEEN)
Och...
Hoe kan een been
één enkel been
nou mooi zijn?

LEONARD Ik zit op de Piazza delle Erbe
aan een blauw tafeltje
op het terras van Threegaio
met uitzicht op Bar Berto
de oudste pub van het plein.

Ik drink straffe negroni's
en kijk uit over het plein.

Honden, zakkenrollers, bedelaars.

SALVATORE
Maestro,
een bijdrage voor het gehandicaptenfonds?

LEONARD Het spijt me, Salvatore,
vandaag niet.

SALVATORE
Geen probleem,
we zijn toch vrienden?

LEONARD Zijn wij vrienden?

SALVATORE
En morgen is er weer een dag!

LEONARD Straatmuzikanten. Rozenverkopers.
Ambtenaren. Magistraten,
met hun kalfslederen aktetasjes
op zoek naar hoertjes voor de lunch.

HOERTJE(S)
Amore.

LEONARD Ze zijn zwart.

HOERTJE(S)
Ti amo.

LEONARD Zwarter dan de antraciete schaduw
in de ingewanden van de stad.

HOERTJE(S)

Kom hier.

Ben je eenzaam? Ik zal je medicijn zijn.
Ben je wat geremd? Ik zal je rode wijn zijn.
Kom maar dichterbij,
ik zal je door je haar kroelen.

LEONARD Ze zetten hun witte tanden
in het weke witte vlees van mannen.

Ik zou niet weten hoe ik een van hen
zou kunnen overleven.

HOERTJE(S)

Misschien morgen, amore.

LEONARD Bij de kerk een verdwaald stelletje.
Toeristen. Russen, dat kan je zo zien.
Hij maakt foto's, zij neemt voor iedere foto
een andere pornopose aan.

SIGNORA

Dit is een stad van vrouwen.
Dat moet je goed begrijpen.

Een stad wier mannen altijd op zee zijn
wordt bestierd door vrouwen.

LEONARD Des te beter.

SIGNORA

Absoluut niet.
Vrouwen moeten worden vrijgehouden
voor het leven en de liefde.

LEONARD Op de barkruk tegen de gevel
zit een imposant manwijf
met een pikzwarte zonnebril.

ORNELLA

Hoe heet je?

LEONARD Ik /

ORNELLA

/ sssst.

Je hebt iets vrouwelijks.
Je heet, ik weet het al,
ik noem je Giulia.

LEONARD Giulia.

ORNELLA

Mooie naam.

LEONARD   Romeo en Giulia.
Maar het is hier Verona niet.
De liefde in Genua
is niet zo poëtisch.

(ZIJ) HET BEEN
Maar hoe heb je mij nou gevonden?

LEONARD   Ja. Kom ik op.

In de verte de zee,
een geel blusvliegtuig scheert over de golven,
er zijn bosbranden in de bergen.

Ik heb een nieuwe garderobe aangeschaft,
Italiaanse zomerkostuums, maatoverhemden,
een geraffineerd paar schoenen,
een echte panamahoed.

Kosten een fortuin, maar het is een noodzakelijke investering
om mijn assimilatie te bespoedigen.

Il Secolo XIX, de locale krant van Genua,
onder mijn arm gevouwen.

ZIJ (HET BEEN)
Staat je goed.

LEONARD   *Grazie.*

ZIJ (HET BEEN)
Hoe zit het nou met mij?

LEONARD   Ja. Komt.

Eind van de middag spreek ik Rashid.
Ik bied hem een drankje aan
en hij komt bij me zitten.
Komt uit Casablanca.

ZIJ (HET BEEN)
*I think this is the beginning
of a beautiful friendship.*

LEONARD   Hij is rozenverkoper.

RASHID
Ingenieur.

LEONARD   Oh.

RASHID
Gespecialiseerd in airconditioners
en klimaatkamers.

In Casablanca heb ik een groot huis
maar geen geld.

Daarom ben ik naar Genua gekomen.

Elke Marokkaan denkt
dat je vanzelf rijk wordt in Europa
en ze gaan pas terug
als ze genoeg hebben gespaard
om voor een paar weken een Mercedes te huren
en de opera op te voeren dat ze in Europa
grandioos rijk en succesvol zijn geworden.

LEONARD En 's avonds ga ik naar het theater.
Uitgenodigd door Walter, de regisseur.

WALTER
En, wat vond je ervan?

LEONARD Wil je een eerlijk of een aardig antwoord?

WALTER
Oei. Zo erg?

ZIJ (HET BEEN)
Ik wil horen over het been.

LEONARD Je moet even geduld hebben.
Ik moet even de setting introduceren.

WALTER
Je miste dramatische spanning?

LEONARD De regie was goed hoor!
Mooie vondsten. In beeld en spel.
Maar de tekst... ik weet niet.

WALTER
Ik ben ook geen schrijver, dat ben jij.

LEONARD Ach.

WALTER
Als wij onze krachten bundelen,
jouw teksten, mijn regie,
dan moeten we toch iets kunnen bereiken.
iets moois.

LEONARD In de toekomst, misschien.

WALTER
De toekomst is nu, Leonard,
kijk om je heen,
is dit geen prachtig theater?

LEONARD Ja, ja dat is het.

WALTER
Er gebeurt nauwelijks iets mee.
De huidige eigenaars hebben het te koop gezet.

Leonard, zou jij er iets voor voelen
om samen met mij dit theater te kopen?

LEONARD Dat lijkt me geweldig,
maar ik heb geen geld.

WALTER
Je begrijpt er niks van.
We gaan daar juist verdienen!
Het is een goudmijn!
Die overnamekosten dekken we wel op de een of andere manier.
Dat is alleen maar een tijdelijke investering.
Daarna lopen we binnen.
Wij gaan rijk worden, Leonard!

LEONARD Of we vinden iemand die voor ons wil investeren.

WALTER
Precies. Of we vinden iemand.
Dus doe je mee?
Denk erover na.
Ik moet nu gaan.
Kun jij mijn bier even betalen?
Ik spreek je later.

LEONARD De gedachte trekt me aan.
Het stuk dat ik ga schrijven in mijn nieuwe vaderland
over mijn nieuwe vaderland
op laten voeren in mijn nieuwe vaderland.
In mijn eigen theater!
Maar in praktisch opzicht volslagen onrealistisch.
Waar zou ik het geld vandaan moeten halen?
Mijn financiële situatie is,
we hebben het er verder niet over, nijpend.

SIGNORA
Wat jij nodig hebt
is een rijke minnares.

LEONARD Ha!

SIGNORA
Ik meen het.

LEONARD Ben jij rijk?

SIGNORA
Wie rijk is praat niet over geld.

LEONARD Ik blijf lang zitten,
het is donker als ik naar huis ga.

ZIJ (HET BEEN)
Dronken?

LEONARD Donker.
De straatverlichting is uitgevallen.

Mijn huis is niet ver
ik kan het in de middeleeuwse duisternis
op de tast vinden.

Links kruipt de steeg omhoog
dat moet de Vico Vegetti zijn
rechts voel ik steigers
dat klopt, er wordt verbouwd,
en dan struikel ik over iets.

Hout, denk ik, een balk,
ik wil het aan de kant leggen,
maar het voelt niet als hout.

Te koud. En te glad.
Een beetje te rond om een balk te zijn.
Het voelt raar aan.
Een beetje vies ook.

Ik hou het ding dicht bij mijn gezicht
de straatlantaarns knipperen weer aan
en ik schrik me rot.

ZIJ (HET BEEN)
Het is een been.

LEONARD Het is een been.
Het is een vrouwenbeen.
Het is onmiskenbaar een vrouwenbeen.
En toen het zich nog in de juiste context had bevonden
was het mooi geweest,
slank en lang,
voorbeeldig geproportioneerd.

De schoen zit er niet meer aan
maar wel een kous
een lange ouderwetse.

Daar sta ik dan.
Midden in de nacht in mijn nieuwe stad.
Een buitenlander met een geamputeerd vrouwenbeen in zijn handen.

Dat is om verschillende redenen
geen ideaal begin van een nieuw leven.

Misschien moet ik de politie bellen.

Misschien eigenlijk beter niet.

Ik leg het been terug
en haast mij naar huis.

Dan denk ik: idioot!
Heb je nog nooit van vingerafdrukken gehoord?
DNA-sporen.
Zouden er,
zodra het been de aandacht zou krijgen van de *carabinieri*,
getuigen opduiken die mij de steeg in hadden zien scharrelen?

Buurtonderzoekje, klop op de deur, bewijsmateriaal?

Door het te bepotelen
ben ik met dan been verbonden.

Ik moet snel handelen,
ik heb geen gedetailleerd plan
maar het lijkt mij verstandig
om het corpus delicti
te verwijderen uit de openbare ruimte.

Ik neem het mee naar huis
zet het rechtop achter de IKEA-kast in mijn slaapkamer
en ga slapen.

ZIJ (HET BEEN)
Buonanotte.

LEONARD   Welterusten.

1.2 EEN HONGERIG DIER

LEONARD Vroeger dacht ik dat er twee soorten meisjes waren:
mooie en lelijke.

En natuurlijk zijn er mooie meisjes
dat is het probleem niet
je zou ze voorzichtig willen natekenen met een potlood.

Je zou willen schaatsen over de gladde glooiingen
met precieze vingertoppen.

Je zou met de tong van een fijnproever
heel even willen raken aan de perfecte balans
van rondingen, lijnen, vorm en volume.

Liever nog zou je willen
dat ze zich gewoon zouden uitkleden
en dat je er niets mee hoeft te doen.

Ze mogen zijn als een foto
volmaakt suggestief
of expliciet uitgelicht.

Maar nooit zullen ze zonder slipje bij je aanbellen
met de vraag of ze je mogen aftrekken in de regen
omdat ze dat nog nooit hebben gedaan.

Nooit zullen ze zonder nadere toelichting
op je zilveren kandelaar gaan zitten
om na afloop de tafel schoon te likken.

Ik bedoel, geef mij de lelijke meisjes dan maar.
Die snappen tenminste dat ze een beetje hun best moeten doen.
Dat zijn de neukmonsters.
Ze bestieren je bed als zes pornofilms tegelijk.

Ze zullen niet fotogeniek op hun rug liggen en afwachten,
ze zullen je tot bloedens toe bereiden in het volste besef
dat zij iets goed te maken hebben
om te mogen worden beschouwd als vrouw.

ZIJ (HET BEEN)

Je zei dat je vroeger dacht
dat er maar twee soorten meisjes waren,
mooie en lelijk.
Nu niet meer?

LEONARD
Je moet niet denken dat ik een seksist ben.

ZIJ (HET BEEN)

Er zijn maar twee soorten meisjes.
Zij die het snappen en zij die praten.

Zij die het spel spelen en begrijpen
dat ze eerst een soort vrouw van zichzelf moeten maken
om te worden toegelaten tot het spel,
en zij die zich willens en wetens diskwalificeren
uit het waanidee dat het om is anders zou gaan dan het spel.

LEONARD   Wat ben jij?

ZIJ (HET BEEN)
Ha!

LEONARD   Nou?

ZIJ (HET BEEN)
Zeg jij het maar.

LEONARD   De ideale vrouwen zijn mannen.

In hun pogingen een begeerlijke vrouw te zijn moeten ze overdrijven.
Ze transformeren zich als een parodie op een sexy vrouw
tot een opblaaspop van tieten en zwellichamen
en precies dat is sexy.

Ze weten precies waarvoor ze dienen:
maar zulke vrouwen bestaan niet.

Hoewel ik ze wel eens heb gezien,
's nachts, bij de haven,
langs de weg in de buurt van de oprit van de Sopraelevata.
En later zag ik er nog twee in de buurt van het treinstation Palazzo Principe.

Maar ik ben vergeten waar
en ik heb ze niet meer terug kunnen vinden,
ook niet bij de haven.

Misschien was ik er telkens
op de verkeerde tijden.

Er zijn verschillende soorten meisjes,
dat is waar,
maar het meisje van de Bar met de Spiegels
valt buiten elke categorie.

ZIJ (HET BEEN)
En ik?

LEONARD   Jij bent een been.

ZIJ (HET BEEN)
Ja.

LEONARD   Tja.
Welbeschouwd zit ik nu dus
met een geamputeerd vrouwenbeen in huis.

ZIJ (HET BEEN)
Bewijsmateriaal.

LEONARD Van een misdaad
die ik niet gepleegd had.

Ik moet zo snel mogelijk
een oplossing verzinnen,
in elk geval voordat het been
een beetje vreemd begint te ruiken.

ZIJ (HET BEEN)
Bah.

LEONARD Ja.
Maar ook...

ZIJ (HET BEEN)
Wat?

LEONARD Op een vreemde manier ook...

ZIJ (HET BEEN)
Ja?

LEONARD Opwindend.

ZIJ (HET BEEN)
Ah?

LEONARD En, nu ik erover nadenk,
ik heb het been niet aangeraakt.

ZIJ (HET BEEN)
Je hebt me mee naar huis genomen.

LEONARD Ik heb alleen de kous aangeraakt.
Het sexy stukje bloot dijbeen
boven de kousenband
heb ik niet beroerd.

Dat zou ik me herinneren.

Ik kan alle vingerafdrukken
alle DNA-sporen verwijderen
door de kous uit te trekken.

ZIJ (HET BEEN)
Een verstandig plan.

LEONARD Ja.
Het is echt een verstandig plan.
En opwindend.

ZIJ (HET BEEN)
Dat zijn de beste plannen.

LEONARD Opwindend en verstandig.
In die volgorde.
Nee omgekeerd.
Maakt ook niet echt uit.

Al dringt opwindend
verstandig vaak naar de achtergrond.

Ik pak het been
vanachter de IKEA-kast
en leg het op tafel.

Haar.

LEONARD Ik streek
de rondingen
van haar voet,
haar hiel, wreef en enkel...

ZIJ (HET BEEN)
Dat kietelt.

LEONARD Je hebt zulke kleine teentjes.

ZIJ (HET BEEN)
Hihihi.

LEONARD Met de rug van mijn hand
glij ik over je scheenbeen,
ik volg de zachte lijnen van je knie,
laat mijn hand afdalen
naar de zachte, kwetsbare huid
van je knieholte...

ZIJ (HET BEEN)
Kreunen.

LEONARD Ik omvaam je kuit.

ZIJ (HET BEEN)
Oh...

LEONARD Pront, verlegen, strak, zacht,
als een borst,
past precies in mijn handpalm,
we zijn voor elkaar gemaakt.

ZIJ (HET BEEN)
Dat zeg je vast tegen alle vrouwen.

LEONARD Ik trek mijn hand
langs de binnenkant van je been
omhoog
naar je dij.

		ZIJ (HET BEEN) <i>Kreunen.</i>
LEONARD	<i>Kreunt.</i>	
		ZIJ (HET BEEN) Wat doe je?
LEONARD	Niks. Ik pluk aan je kousenband. Plaag je. Ik beklim de glooiende heuvel van je dijspier. Ik begin te kneden. Zacht. Voorzichtig.	
		ZIJ (HET BEEN) <i>Kreunen.</i>
LEONARD	Mijn hand klimt omhoog. Een hongerig dier.	
		ZIJ (HET BEEN) <i>Grommen.</i>
LEONARD	En dan stop ik...	
		ZIJ (HET BEEN) <i>Hijgt, houdt haar adem in.</i>
LEONARD	Met de precisie van een chirurg pak ik de band tussen duim en wijsvinger en pel de kous langzaam van je steeds naaktere been.	
		ZIJ (HET BEEN) <i>Ingehouden hijgen.</i>
LEONARD	Ik ontbloot je koperen dij...	
		ZIJ (HET BEEN) <i>Hijgt.</i>
LEONARD	...je knietje...	
		ZIJ (HET BEEN) <i>Hijgt.</i>
LEONARD	...je spiegelgladde scheenbeen...	
		ZIJ (HET BEEN) <i>Hijgt.</i>
LEONARD	...je kuit...	

		ZIJ (HET BEEN) Ja...
LEONARD	...enkel...	
		ZIJ (HET BEEN) Ja...
LEONARD	...hiel...	
		ZIJ (HET BEEN) Ja...
LEONARD	...teentjes.	
		ZIJ (HET BEEN) Alsjebieft...
LEONARD	Ja.	
		ZIJ (HET BEEN) Kom hier.
LEONARD	Ja...	
		ZIJ (HET BEEN) Kus me.
LEONARD	Jaaaahh... Godverdomme!	
		ZIJ (HET BEEN) <i>Hijgt.</i>
LEONARD	Godverdomme. En zo heb ik alles verpest. Wat ben ik toch een klootzak. Een flinke klodder van mijn sperma op een geamputeerd vrouwenbeen. Dat zal de technische recherche leuk vinden.	
CARABINIERI	Geeft gelijk een sterke aanwijzing wat betreft het motief.	
LEONARD	“Ja, nee, het was toeval, echt, edelachtbare, ik zweer het.” Ik leef teveel in mijn fantasie. En zie wat ervan komt. Problemen komen ervan. Sperma op een afgerukt en weggrottend lichaamsdeel komt ervan. Wat een toestand.	

Natuurlijk,
het maakt deel uit van mijn beroep
om uit het niets personages te scheppen
in wie ik mij zo levendig kan verplaatsen
dat ze van vlees en bloed worden.

Noem het vakdeformatie.

Maar dat wil nog niet zeggen
dat ik ook zonder pen in de hand
in mijn eigen spoken moet gaan geloven
en een complete, gewillige minnares
bij elkaar moet zuchten
met wie ik mij kreunend verenig.

Dat brengt mij nog een keer in de problemen.

ZIJ (HET BEEN)
Sterker nog,
dat is al zo.

LEONARD Sterker nog,
dat is al zo.

Het been moet grondig gereinigd worden.
Ik zet het onder de douche.

Haar.

Ik stap met haar onder de douche.

Maar dat is gewoon lief,
zoals samen douchen na de seks.

Ik was haar zacht, zorgvuldig, aandachtig.

En dan trek ik een vuilniszak over het been
knoop de zak stevig dicht
kleed mij aan
ga naar buiten
en ik gooi de zak in een container met bouwafval.

ZIJ
Ciao.

LEONARD Ik ben er een beetje verdrietig van.

1.3 GELUKKIG IN GENUA

Dwalend door Genua.

LEONARD

Het mooiste meisje van Genua
werkt in de Bar met de Spiegels.

Ze heeft pleisters op haar wonden
die nog niet helemaal zijn genezen.

Terwijl ik gelukkig ben.
Gelukkig, ja ja, dat weeë woord,
geschikt voor minnaars vóór hun eerste ruzie,
voor meisjes in bloemetjesjurkjes aan zee,
voor een oude man
die vroeger en nu niet uit elkaar kan houden.

Geluk is een kortstondige illusie
zonder enige vorm van diepgang, stijl of klasse.

Onbruikbaar voor een schrijver.

Toch voel ik mij gelukkig in Genua.

Merkwaardig trouwens
om niet te zeggen ongeloofwaardig
dat geluk afhangt van een locatie
van lengte- en breedtegraden,
van een grens, plaveisel en straatnamen.

Het is natuurlijk ook zo
dat alleen mensen die pijn hebben gekend
gelukkig kunnen zijn
omdat mensen die zomaar pijnloos gelukkig zijn
wegwaaien als een zondagskrantje op de wind.

Hak op de tak.
Ik heb een rode draad nodig.

Het mooiste meisje van Genua,
bijvoorbeeld,
dat in de Bar van de Spiegels werkt.

Maar tot nu toe
heb ik haar nog niet eens aan durven spreken.

Die pleisters
ze is gevallen
of er is iets anders gebeurd.

Ik had haar al een paar dagen niet meer gezien
maar nu is ze terug
verband om haar linker elleboog
haar linker pols is roze van de jodium.

Ook op haar linkerbeen en -voet
zitten roze pleken.

Ik durf niet te vragen wat er is gebeurd
ik ben bang dat ze mijn vraag verkeerd zal opvatten
ik ben bang dat ze aan haar lange vriendje zal denken
met gel in zijn haar
de klootzak
al heb ik hem vanavond nog niet gezien.

Ik durf haar sowieso niet aan te spreken.

Zij is ongenaakbaar
een glimp van een beeld
dat ik alleen durf op te vangen via de spiegels.

Mijn serveerster is heilig
als ik haar rechtstreeks aankijk
verstijf ik.

Ik mis het been.

Of misschien mis ik het meisje
dat ik aan het been vast heb gefantaseerd.

Daar schaam ik me een beetje voor
maar daar moet ik me overheen zetten.

Het was op een bepaalde manier
bijna volmaakte liefde geweest.

De vrouw van mijn dromen.
Omdat ik haar zelf bij elkaar had gedroomd.

Het probleem met complete meisjes
is dat ze je fantasie kunnen verstoren.

Anders dan ongehavende meisjes
met een mond in een gezicht
op een hoofd tussen schouders
dat eigen meningen heeft
kan mijn minnares niets zeggen
dat de illusie verstoord.

Ze valt volmaakt samen
met het beeld dat ik van haar gemaakt heb.

Ik mis haar.

En nog iets anders,
ik heb haar dan wel gedoucht,
gewassen en in een maagdelijk
grijs stuk plastic gewikkeld,

maar die begerige zwetende vingertjes van me
hebben natuurlijk puntgave afdrukken achtergelaten.

Ik kan niks anders dan teruggaan naar de container.

Ze ligt haar nog.

Ik til haar voorzichtig op
en neem haar terug mee naar huis.

Mooie boel dit.

Tegen het meisje in de bar met de spiegels
durf ik niks te zeggen
en het been
zegt niks terug.

Dit begint verdomd veel op een monoloog te lijken
ik heb een tegenspeler nodig.

1.4 MONIA

LEONARD Er zijn twee soorten vrouwen:
zij die ergens zijn
en zij die met veel vertoon hun opwachting maken.

ZIJ (HET BEEN)
Ik dacht dat er alleen mooie
en lelijke meisjes waren.

LEONARD Of zij die het snappen en zij die praten.

ZIJ (HET BEEN)
Misschien zijn er wel meer soorten vrouwen.

LEONARD Nuances doen het slecht in statements.

ZIJ (HET BEEN)
Wat voor soort vrouw is zij?

LEONARD Zij is onmiskenbaar van de laatste categorie.
Zij is ongelooflijk. Zij betreedt het terras om veroverd te worden.
Hooghartig smekend. Zij geeft flamboyantie een slechte naam.
Ik zit haar met open mond aan te gapen.

Zij is ongelooflijk. Dat heb ik al gezegd.
Ze is lang, langer dan ik,
benen van opgeteld een paar meter in een strakke hotpants gestoken
zit ze alleen aan een tafeltje zware sigaretten te roken
cocktails te drinken.

MONIA
Cin cin.

LEONARD Wie zich op haar leeftijd zo schaamteloos kleedt
die kleedt zich met opzet zo. Die is voor alles in.
Zij geurt naar beschikbaarheid.
Zij ademt wanhoop tussen haar dijen.
Ze heeft de grootste tieten die ik ooit heb gezien.
Het is bijna vulgair. Het is meer dan vulgair.
Ze glimlacht als een schoolmeisje,
maar ze is oud, vijftig, minstens, vijfenvijftig.

MONIA
Ik heb van u gehoord.

LEONARD Ach?

MONIA
Heel Genua heeft van u gehoord.

LEONARD Enkel goede dingen hoop ik?

MONIA
 Dat hoop ik zeer zeker niet!
 Wat zit u toch de ganse dag te schrijven?

LEONARD   Ik schrijf over u.

MONIA
 Ach, u schrijft erotica misschien?

LEONARD   Misschien.

MONIA
 Aangenaam. Monia is de naam.
 De sater die op zaternacht
 haar glim in salvo's naar je lacht.

LEONARD   Pardon?

MONIA
 Dat is Dante. Dacht ik.
 Doet er ook niet toe.

LEONARD   Monia.
 Dat is een bijzondere naam.

MONIA
 Ik heb haar zelf verzonnen.
 Bent u beroemd?

LEONARD   Ik ben wel eens de Shakespeare
 van de lage landen genoemd.

MONIA
 Jammer.
 Shakespeare. Dat is geen Italiaan.

LEONARD   Je kan niet alles hebben.

MONIA
 Zeer zeker wel.
 Zeg, ik heb altijd al een beroemd dichter willen ontmoeten.

LEONARD   Et voilà.

MONIA
 Dat was toch geen Frans hoop ik?
 Wij hebben hier een hekel aan Frans.

LEONARD   Mijn excuses.

MONIA
 Het zij u vergeven.
 U wordt het voorrecht gegund
 mij een smaakvol doch eenvoudig diner aan te bieden
 in een intiem restaurant.

LEONARD   Dat is vriendelijk van u,
                     maar ik weet niet of ik mij
                     uw smaak kan veroorloven.

MONIA
                     Wat u nodig heeft
                     is een rijke minnares.

LEONARD   Dat heb ik eerder gehoord.

MONIA
                     Signora Franca Mancinelli
                     is een dierbare vriendin van mij.

LEONARD   Ik snap het.
                     U bent rijk?

MONIA
                     Wat een vulgaire vraag.
                     Wie rijk is praat niet over geld.

LEONARD   Mijn excuses.

MONIA
                     U kunt uw indiscretie eenvoudig compenseren
                     door mij een smaakvol doch eenvoudig diner aan te bieden
                     in een intiem restaurant.

LEONARD   Dat zal mij een genoegen zijn.

MONIA
                     Dat zal het u zeker. Enfin,
                     U komt mij morgenavond thuis ophalen.

A domani.

1.5 GRATIS BLOEIEN

Bij de Bar met de Spiegels.

Salvatore, de bedelaar die doet alsof hij verlamd is aan een been, komt bedelen bij Leonard.

SALVATORE   Maestro, hoe is de situatie?
                      Kritiek als altijd?

LEONARD   Het spijt me, Salvatore.
                      Ik heb geen kleingeld vandaag.

SALVATORE   Maakt u zich geen zorgen, maestro.
                      U bent mijn klant
                      u mag ook morgen betalen.

LEONARD   Ik dacht dat wij vrienden waren.

SALVATORE   Het een sluit het andere niet uit.

LEONARD   Dank je, Salvatore.

Rashid, de rozenverkoper, komt met zijn rozen op. Hij groet Leonard.

RASHID   Leonardo! *Buonasera*.

LEONARD   *Buonasera* Rashid.
                      Hoe staan de zaken?

RASHID   Ach.

LEONARD   Ga zitten.
                      Ik bestel een biertje voor je.

SALVATORE   *tegen Leonard*
                      Dat is een Marokkaan,
                      weet u dat wel?

LEONARD   Dus?

SALVATORE   Dus, ach, dus dat,
                      ik moet er weer vandoor,
                      het werk roept. Ciao!

LEONARD   Ciao.

SALVATORE   *tegen Leonard*.
                      Pas op je broekzak.

Salvatore af.

LEONARD   Proost.

RASHID   *Cin cin*.

Ze klinken. Ze drinken.

RASHID   Vertel eens, Leonardo,
                      waarom ben jij hier gekomen?

Jij komt uit het Noorden,
daar is zoveel regen dat de velden groen zijn
en de rozen gratis bloeien aan de struiken.

Daar is gratis geld voor iedereen
die zich inschrijft aan het loket.

Daar krijg je een schone woning toegewezen
in een veilige wijk
en na een tijdje mag je je Mercedes afhalen.

Is het zo of is het niet zo?

LEONARD Je bent intelligenter dan je woorden Rashid.

RASHID Daar denken ze in Afrika heel anders over.

Dus?

LEONARD Dus wat?

RASHID Dus waarom ben je hier gekomen?

LEONARD En jij?

RASHID Ik vroeg jou het eerst.

LEONARD Ik ben hier gekomen om te schrijven.

RASHID Dat is geen antwoord.

LEONARD En waarom is dat geen antwoord?

RASHID Omdat je pas naar een vrouw luistert
nadat je haar in de ogen hebt gekeken.

LEONARD Mooi.
Arabisch spreekwoord?

RASHID Nee. Zelf verzonnen.
Het betekent dat je pas over iets gaat schrijven
wanneer je er al door gefascineerd bent geraakt.
Jij bent hier om een andere reden gekomen
en daarna heb je bedacht over deze stad te schrijven
om jezelf een alibi te verschaffen.

LEONARD Jij bent te intelligent om rozen te verkopen.

RASHID Dat weet ik.

LEONARD Ik zal je de waarheid vertellen, Rashid.
Dat noordelijke paradijs van jou,
waar het gras altijd groen is omdat het altijd regent.

In zekere zin is het daadwerkelijk een paradijs.

Het is een rustig en veelkleurig land.
De treinen zijn geel en blauw en rijden altijd op tijd.
De formulieren van de belasting zijn blauw of roze
en makkelijk in te vullen, en wanneer je iets terugkrijgt,
krijg je het ook onmiddellijk dezelfde maand nog terug.

Blonde meisjes spuiten hun gestolen fietsen roze.
Politieagenten glimlachen en delen stickers uit tegen racisme.
En al het afval wordt gescheiden.

Maar weet je wat het is, Rashid?

RASHID Wat?

LEONARD Precies dat.

RASHID Precies wat?

LEONARD Wat bedoel je?

RASHID Je bent nog niet klaar met je verhaal.

LEONARD Ja, toch wel.
Ik heb alles al gezegd.
In mijn vaderland leefde ik mijn hele leven lang
goed en gemakkelijk.

Maar het was te gemakkelijk en goed.

Ik kende de weg op mijn duimpje
van mijn huis naar het station
van de supermarkt naar mijn huis
van het ene café naar het andere.

Ik viel bij wijze van spreken al in slaap
voordat ik naar bed ging.

Ik kende alles al.

Ik kende het verhaal al.

En uiteindelijk ben ik een kunstenaar,
ik heb input nodig, inspiratie! Rotwoord.

Gesprekken met mensen die ik normaal niet tegenkom,
gesprekken met mensen die mijn toneelstukken moeten bevolken.
Mensen zoals jij.

RASHID Jij hebt mensen zoals mij nodig.

LEONARD Ja!

En de uitdaging om wakker te worden in een nieuwe stad
waarin niets vanzelf spreekt
en waar ik het voorrecht heb
mezelf helemaal opnieuw uit te vinden.

De uitdaging om wakker te worden.

Snap je dat?

Comfort is een slaapliedje,
een drug, een antidepressivum
dat alle emoties afvlakt.

Je ziet het aan de gezichten
van de mensen in mijn vaderland,
die hebben de weke gelaatsuitdrukking
van iemand die niets meer te bevechten heeft
en die daar niet speciaal tevreden over is
omdat het normaal is dat alles perfect functioneert.

Hier spreekt niks vanzelf.
Hier moet alles telkens bevochten worden.
Ik geniet daarvan.
Dat maakt me wakker.
Daarom ben ik hier.

Is dat een antwoord, Rashid?

Rashid staat op.

LEONARD   Wat is er, Rashid?
Heb ik iets verkeerd gezegd?

RASHID   Heerst er armoede in jouw vaderland?
Heb je er honger geleden?
Woedt er een bloedige burgeroorlog?
Word je politiek vervolgd?
En hoe ben je hier gekomen,
in een wankele opblaasboot zonder benzine,
of met Easyjet?

LEONARD   Ga zitten, Rashid, alsjeblieft.

Hij tilt zijn emmer rozen op en vertrekt.

LEONARD   En toen zat ik weer in een monoloog.
Met een been in een vuilniszak.
Daar moet ik nu echt van af.

1.6 DE GOLFSLAG IS GUNSTIG

Aan zee, bij Nervi.

LEONARD   Dus daar sta ik dan.

Met een vuilniszak met een weggrottend vrouwenbeen erin,
aan zee, bij Nervi. Hoge klippen, geen strand.

Er stijgt een intens bedorven lucht uit de zak.

Dit dode, weggrottende stuk menselijk overschot
heb ik gestreeld. Geliefkoosd.

Nu moet ik ervan kotsen.

Dit zal ik niet in de voorstelling verwerken,
ik wil het publiek niet afschrikken,
maar ergens is dat jammer want het is natuurlijk een treffende metafoor
voor het misverstand dat liefde heet.

Enfin.

Ik knijp in de vuilniszak, voel het been, viezig zacht,
het is aan het vergaan. Ik moet er zo snel mogelijk van af.

Ik pleur het been de zee in.
De golfslag is gunstig, puur geluk.

De zak drijft weg.

Ik voel mij op slag alleen.
Wat heb ik nou eigenlijk bereikt tot nu toe?

Er hangen zwarte wolken boven de bergen
aan de andere kant van de stad.

Bosbranden.

Een geel blusvliegtuig manoeuvreert boven de baai.
Morgen wordt het weer een warme dag.

1.7 WEES OP JE HOEDE

Bij het theater.

- PARÓDI   Het is eigenlijk heel eenvoudig: De vraagprijs is twee veertig.
De helft daarvan kan ook in termijnen,
maar dan moeten we natuurlijk wel de rente verrekenen.
- Komt nog bij de overnamekosten van de inboedel;
lampen, geluidsinstallatie, keukenapparatuur,
koffiemachine, ijsmachine, terrasverwarming,
dat soort dingen. Daar komen we wel uit.
- Dus?
- LEONARD   Twee veertig?
- PARÓDI   Tweehonderdveertigduizend euro. Lager kan ik echt niet gaan, het spijt me.
Dat is al een absolute bodemprijs.
Dat weten jullie niet, want jullie zijn buitenlanders,
maar je kan me vertrouwen, want ik ben eerlijk.
- Vraag me niet om de prijs te verlagen.
We zijn vrienden. Breng me niet in verlegenheid.
- WALTER   Waarom wil je eigenlijk verkopen, Pierluigi?
- PARÓDI   Ik wil eigenlijk helemaal niet verkopen,
het is een vriendendienst, ik mag jullie. Ik vertrouw jullie.
Ik heb een hart voor de kunsten.
- WALTER   Kan je een indicatie geven van de maandelijkse lasten?
- PARÓDI   Ach. Gas en water zijn normaal, elektriciteit heb je zelf in de hand,
en de huur aan de gemeente is extreem laag.
- LEONARD   De huur aan de gemeente?
- PARÓDI   Minder dan zevenhonderd per maand. Een schijntje.
Ze zien het als een vorm van cultuursubsidie.
- LEONARD   Maar waarom zou je betalen voor een pand dat je bezit?
- PARÓDI   Jullie zijn buitenlanders maar ik zal het uitleggen.
In Italië werkt het zo: er is een concessie voor negen jaar.
Maar goed, maak je daar geen zorgen over, dat wordt automatisch verlengd.
- LEONARD   Het pand is dus formeel eigendom van de gemeente?
- PARÓDI   Zo moet je dat niet zien.
- LEONARD   Hoe moet ik het dan wel zien?
- PARÓDIE   Twee twintig, lager kan ik echt niet gaan.

WALTER
We moeten echt een investeerder vinden.

1.8 INVESTEERDER

Bij Monia thuis.

MONIA   Buonasera Leonardo,
welkom in mijn Sodom en Gomorra.

LEONARD   U woont prachtig.

MONIA   Ach.
Een mens moet wonen.

LEONARD   U bent te bescheiden.

MONIA   Zeker.
Kleed je uit.

LEONARD   Ik dacht dat wij gingen eten?

MONIA   Ik ben een weinig aangeschoten
dan zijn mijn hakken en de trappen hier in huis
niet erg compatibel meer.

                    Wij eten thuis.

LEONARD   Mag ik daarvoor mijn kleren niet aanhouden?

MONIA   Zeer zeker niet.
Kleed je uit.

Leonard kleedt zich uit.

LEONARD   Ik heb misschien een investeerder gevonden.

WALTER
Prachtig!

Monia kleedt zich ook uit.

MONIA   Kijk naar mij.

WALTER
Dan staat zij garant voor honderd
en kan ze de rest in termijnen voldoen.

MONIA   Wat zie je?

LEONARD   Borsten.

MONIA   Borsten?

LEONARD   Tieten. Schandalige tietten.
Immorele tietten.

MONIA   Dat is beter.
Wacht. Niet bewegen.

Monia trekt Leonard haar bh aan.

WALTER

Met tweehonderdduizend zijn we er wel,
want volgens mij is Pierluigi wanhopig.

MONIA Zo. Nu ben je pas echt een mooi meisje.
Dans voor mij.

Leonard danst.

WALTER

Als we na de zomer willen openen
moeten we nu handelen.
Dan openen we met jouw stuk
over de immigranten.

LEONARD Dat is nog niet af.

MONIA Dans voor mij!

WALTER

Komt wel goed.

MONIA Kijk naar jezelf in de spiegel.

WALTER

Met haar geld kunnen we dat echt spectaculair maken.

MONIA Je bent het mooiste meisje van Genua.

WALTER

Met echte bootjes en echt water.

MONIA Ik zou je haren willen kammen.

Monia begint Leonard af te trekken.

WALTER

En leuke reddingsvesten.

MONIA Ik wil dat je voor mij klaarkomt.

WALTER

En in de slotscène laten we dat bootje dan écht afzinken.

MONIA Of doe ik het soms niet goed?

LEONARD *kreunt.*

WALTER

Nou ja niet echt natuurlijk
maar dat kan je heel mooi suggereren met rook en licht.

MONIA Ik bijt op je tepels.

WALTER

En dan laten we het de hele tijd regenen op scène.

MONIA Ik speel met je harde, stijve kutje.

WALTER
Kost wel wat natuurlijk.

MONIA Jij denkt aan iemand anders hè?

WALTER
Vooral omdat je dan waterdicht moet werken.

MONIA Aan dat sletje dat bij de Bar met de Spiegels werkt.

WALTER
Maar ik ken een technicus die dat kan.

MONIA Zeg maar.
Zeg maar eerlijk.

WALTER
Ik kan hem nu gelijk bellen.

MONIA Je hebt net zulke kleine tietjes als zij.

WALTER
Of loop ik te hard van stapel?

MONIA Je lijkt op haar.

WALTER
Dat doe ik soms.

MONIA Jij bent haar.

WALTER
Dat is mijn enthousiasme.

MONIA Ik wil dat je me neukt.

WALTER
Daarmee krijg ik de dingen altijd voor elkaar.

MONIA Ik wil dat het mooiste meisje van Genua me neukt.

WALTER
Maar laten we realistisch zijn.

MONIA Neuk me.

WALTER
Hoeveel heeft ze toegezegd?

*Monia begint Leonard te neuken, Leonard doet met enige tegenzin mee.
Ondertussen probeert Walter Leonards aandacht te trekken.*

MONIA Kom met je gore dikke kut tussen mijn tietten.
Ik smeeek je, ik smeeek je, neuk me.

WALTER
Nou?

MONIA Jij bent een gore, vieze, vuile stinkhoer.

WALTER
Leonard?

MONIA Ik ook. Ik ben ook een gore, vieze stinkhoer.

LEONARD *met tegenzin*
Spreid je benen dan maar.

WALTER
Hoeveel?

LEONARD Ik ben even bezig.

MONIA Ja. Ja. Ja!

WALTER
Leonard?

LEONARD Momentje geduld aub.

MONIA Ah!
Ik wil al jouw pikken tussen al mijn tieten
en in al mijn reten en kutten voor altijd!

Ze zijn klaar met neuken. Het was een troosteloze bedoening.

LEONARD Ik moet gaan, signora.

MONIA Blijf!

LEONARD Scuzi, signora. Buenanotte.

MONIA Kom terug!

Monia valt luid snurkend in slaap.

1.9 JE ZULT ZIEN DAT ALLES KLOPT

- WALTER   Nou, Leonard, hoeveel heeft ze toegezegd?
- LEONARD   Ze was niet echt in staat meer om iets te te zeggen.
Laat staan iets toe te zeggen.
- WALTER   Maar je zegt dat ze rijk is.
Daar gaat het om.
Als jij nou maar gewoon je werk doet
en dat vruchtbare moestuintje blijft besproeien.
- LEONARD   Ik heb liever niet dat je dat zo zegt.
- WALTER   Jij moet gewoon stug door blijven prakken
dan trekken we over een maand de gordijntjes open
voor de première.
- LEONARD   Misschien moeten we eerst met de gemeente praten.
- WALTER   Waarom?
- LEONARD   Omdat ik het idee heb
dat Pierluigi iets probeert te verkopen
wat niet van hem is.
- WALTER   Natuurlijk is dat zo. Ik ben niet achterlijk.
We zijn in Italië. Maar dat betalen we toch met haar geld?
- LEONARD   Ik weet het niet.
- WALTER   Wat maakt het uit?
Iedereen verneukt hier iedereen.
- LEONARD   Het voelt niet goed.
- WALTER   Ben jij echt zo naïef
of probeer je je eronderuit te lullen?
- LEONARD   Ik probeer me nergens onderuit te lullen Walter.
- WALTER   Nou dan.
- LEONARD   En toch zint dat hele verhaal over een concessie
aan de gemeente me niet.
- WALTER   Je maakt je te bezorgd, het klopt wel.
- LEONARD   Ik weet het niet.
- WALTER   Dan ga je naar de gemeente en zoek je uit hoe het zit.
- LEONARD   Gaat dat zo makkelijk?
- WALTER   Natuurlijk. Je zal zien dat alles klopt.

1.10 NEUKEN (A)

Bij de Bar met de Spiegels.

LEONARD   Het mooiste meisje van Genua
werkt in de Bar met de Spiegels.

Ik kom er inmiddels dagelijks,
voor het aperitief van een uurtje of vijf.

En na sluitingstijd hang ik nog een beetje rond in de buurt.

En wanneer zij na het schoonmaken
om een uurtje of tien naar buiten komt
luikt het mij soms om heel toevallig langs te lopen
en Ciao te zeggen...

ZIJ (HET MEISJE)
Ciao.

LEONARD   Ze begint, vrees ik, echt een obsessie te worden.
Ik krijg kippenvel als ik haar zie.

Ik time het om de laatste slok van mijn negroni precies te nemen
wanneer zij uit de grot van porselein naar buiten het terras op komt
om mijn nieuwe drankje bij haar te kunnen bestellen.

Ik spreek haar nooit aan
behalve om een bestelling te plaatsen
en dat is al winst.

Ik weet dat het gek klinkt
maar meer durf ik gewoon niet.

Ik ben bang het breekbare sprookje te verstoren
door iets onbenulligs te zeggen.

Intussen zit ik te wachten op het moment dat zij mij een keer aanspreekt.
Op een gegeven moment moet ze toch nieuwsgierig worden?

Als je een klant hebt die elke dag terugkomt
beleef en onberispelijk in zijn nieuw aangeschafte Italiaanse garderobe
die zichtbaar een fortuin heeft gekost
met een echte panamahoed
een buitenlander die elke avond in zijn eentje zit te schrijven
die in eigenland waarschijnlijk een beroemdheid is
dan word je op een gegeven moment toch nieuwsgierig?

1.11 RASHID

Rashid de rozenverkoper komt langs de Bar met de Spiegels. Hij heeft een blauw oog.

RASHID Salaam aleikum Leonard!

LEONARD Rashid!
Kom zitten, ik bestel een biertje voor je.
Sorry van laatst.
Wat is er met je oog gebeurd?

RASHID Een meningsverschil.

LEONARD Ben je naar de politie gegaan?

RASHID *lacht, het doet pijn aan zijn ribben*

LEONARD Ben je hier illegaal?

Stilte.

LEONARD Sorry. Het is research.
Voor mijn stuk.

RASHID Misschien kan je een paar van die gratis hapjes voor me bestellen,
van die, hoe heet het, Stuzzichini.

LEONARD Ja, natuurlijk.

RASHID Sorry dat ik het vraag,
maar er zijn zo van die kleine dingen
die een buitenlander als jij hier gemakkelijker voor elkaar krijgt
dan een buitenlander als ik.

Rashid schrokt de hapjes naar binnen.

LEONARD Zal ik nog wat bestellen?

Rashid knikt.

RASHID Ik heb al een week niets gegeten.
Maar om terug te keren op je vraag: nee.

LEONARD Sorry ik ben je even kwijt?

RASHID Ik ben hier niet illegaal.
Ik heb een tijdelijke verblijfsvergunning.
Anders dan die zwarten.
Ik heb het recht om hier te zijn.
Zij komen met rubberboten via Lampedusa, Malta of de Canarische Eilanden.
Ik ben hier gekomen met een paspoort.
Ik ben een vakman.
In Casablanca werkte ik als installateur van airconditioninginstallaties.
Ik ben een goed mens, Leonard, snap je dat?

LEONARD Waarom ben je hier gekomen?

RASHID Wil je een eerlijk antwoord?

LEONARD Nooit.

RASHID *lacht, het doet pijn aan zijn ribben*

Ik ben hier gekomen om een boek te schrijven.
 Het leven in Casablanca verveelde me.
 Ik ben hier om een nieuwe uitdaging te zoeken.
 Zoals bestolen en geslagen worden door mijn huisgenoten.
 Of dat ik met mijn naam hier niet eens een simpel baantje kan vinden.
 In dit land ben ik een paria. Reuze interessant.
 Dat houdt me wakker.

LEONARD Oké.

RASHID Ja?

LEONARD Maar waarom ga je niet terug?

RASHID Jij begrijpt helemaal niets.
 Ik heb het je al uitgelegd.
 De eerste keer dat we elkaar spraken.
 Weet je dat nog?

LEONARD Ja.

RASHID Lieg niet.

LEONARD Nee.

RASHID Ik zal het je nog één keer uitleggen.
 Bestel nog een biertje voor me.

LEONARD Proost.

RASHID Luister maar goed, betrokken blanke wereldburger,
 en maak aantekeningen voor dat stuk van je.

Al vraag ik me af of je er publiek voor krijgt,
 deze verhalen hoort niemand graag.

Mijn familie heeft gespaard.
 Ik heb vijf broers, ook een paar zusjes, maar die tellen niet,
 en verder heb ik ongeveer veertig neven.
 Mijn familie heeft mij uitgekozen.

De overtocht en de documenten kosten een paar duizend euro.
 De illegalen, zoals de Senegalezen, die betalen nog veel meer.
 Maar dat geld wordt bij ons gezien als een verstandige investering.
 Mij hebben ze gekozen vanwege mijn vakdiploma en omdat ik Engels spreek.
 En iedereen weet dat de investering zich zal uitbetalen.
 Want als het lukt om Europa te bereiken,
 zal de uitverkorene automatisch rijk worden

en geld, koelkasten en auto's terugsturen naar de familie die zich in de schulden heeft gestoken om hem daar te krijgen.

LEONARD En als dat niet lukt?

RASHID Dat is geen optie.

LEONARD Maar het gebeurt.

RASHID In zo goed als honderd procent van de gevallen.
Maar het is geen optie.
Ze hebben teveel in je geïnvesteerd.
En bovendien zou je de eerste zijn.

LEONARD De eerste?

RASHID De eerste die het niet gemaakt heeft in Europa.

LEONARD En al die anderen dan?
Al die Marokkanen en Senegalezen en al die anderen met wie je je huis deelt?

RASHID De legalen steken zich in de schulden
om in augustus in een gehuurde Mercedes de blits te maken in het vaderland.

LEONARD En zo blijft het sprookje in stand.

RASHID Sprookjes zijn geen sprookjes als niemand eraan twijfelt dat ze waar zijn.

LEONARD En de illegalen?

RASHID In Casablanca gaan ze ervan uit dat ik maandelijks duizenden euro's verdien.
Omdat het mij gelukt is in Europa te zijn.

LEONARD Wat zou er gebeuren als je terug zou gaan
en zou toegeven dat het hele project is mislukt?

RASHID *lucht, het doet pijn aan zijn ribben*

De illegalen doen hetzelfde als wij.
Behalve dat ze niet terug naar huis kunnen.

Als ik met lege handen, zonder koelkasten en Rolexen zou terugkeren,
zou dat betekenen dat ik, de uitverkorene,
als eerste van mijn volk het vertrouwen van mijn volk heb geschonden.

Ik zou worden verstoten door mijn familie en vrienden.
Ik zou een paria zijn met wie niemand ooit iets te maken zou willen hebben.
Ik zou zo goed als dood zijn.

LEONARD En dus?

RASHID En dus en dus en dus.

En dus doe ik wat iedereen doet.
Ik stuur ze af en toe vijftig, honderd, tweehonderd euro.

LEONARD En die leen je?

RASHID   En die leen ik.

LEONARD   Hoe ga je die terugbetalen?

RASHID   Ik leef in een fantasie, Leonard.
Een fantasie die ik niet eens zelf bedacht heb.

1.12 KLEIN BERICHTJE

LEONARD Er staat een klein berichtje in de lokale krant,
// Secolo XIX, ik zie het toevallig.
In de verbrande bossen boven Arenzano
is een half verkoold vrouwenbeen gevonden.

De autoriteiten hebben het been met behulp van DNA-onderzoek
kunnen verbinden aan een misdrijf dat enige tijd geleden heeft plaatsgevonden.

De naam van het slachtoffer is Ornella.
Onder die naam had zij zich gemeld in het ziekenhuis.
Haar echte naam is onbekend.
Van haar ontbreekt ieder spoor.

Ja.

Nu herinner ik mij, boven de baai van Nervi,
de manoeuvres van het gele blusvliegtuig.

Dat been is mijn been.
Of; niet mijn been, maar... nou ja.

Even trekt al het bloed uit mijn hart
en dan denk ik
misschien moet ik opgelucht zijn.

Alle sporen zijn gewist.

Ik moet dat hele been
ik moet Ornella, vrouw van mijn dromen,
zo snel mogelijk vergeten.

Ik moet het mooiste meisje van Genua
eindelijk eens aanspreken.

Alles begint met woorden
voordat het werkelijkheid wordt.

1.13 NEUKEN (B)

ZIJ (HET MEISJE)

Mag ik u vragen wat u eigenlijk schrijft, meneer?

LEONARD O, zomaar wat notities,
voor mezelf.
Eigenlijk schrijf ik vooral toneel.

ZIJ (HET MEISJE)

Echt waar? Toneel?

Ik heb altijd al een schrijver willen ontmoeten.

Bent u beroemd?

LEONARD Ach, wat zal ik zeggen...

ZIJ (HET MEISJE)

Wat opwindend!

Misschien kom ik ooit voor
in een van uw stukken.

LEONARD Dat zou zomaar kunnen.
Maar daarvoor moet ik je echt beter leren kennen.

ZIJ (HET MEISJE)

Natuurlijk, natuurlijk!

LEONARD Afspraakje, zoenen, neuken.
En de klootzak met zijn gelhoofd heeft het nakijken.

Maar zij spreekt mij nooit aan.
En intussen word ik steeds verliefder.

Dit is geen stad voor een man alleen.
Ik moet iets verzinnen.
Ik moet er iets aan doen voordat ik,
wat God verhoede,
iets ga doen.

Stilte.

1.14 VERLIEFD

LEONARD Ik spreek haar aan.
Mijn rode draad.
Eindelijk spreek ik haar aan.

In de Bar met de Spiegels.

LEONARD Maar...

HET MEISJE Ja?

LEONARD Werk je echt elke avond?

HET MEISJE Dat weet je.
Jij bent hier elke avond.

LEONARD Maar moet je dan zeg maar elke avond, eh...

HET MEISJE Morgen ben ik vroeg klaar.

LEONARD Morgen?

HET MEISJE Niet goed?

LEONARD Nee, jawel, morgen, dat is perfect.

HET MEISJE Kom me hier ophalen, dan drinken we een aperitief.
En dan kunnen we daarna
misschien ergens wat eten.

LEONARD Ja, hahaha, ja, goed.
Ja.
Morgen.

LEONARD Ik kan er niet van slapen!

Ik haal haar de volgende dag op bij de Bar met de Spiegels.
Ze heeft haar serveerstersuniform verruild voor...
voor nauwelijks iets. Twee laarzen en dan een hele tijd niets.
Een soort kort rafelig spijkerrokje.
En wat ze daarboven draagt... ik durf niet eens te kijken.

SIGNORA
Ze speelt het spel.
Ze speelt het spel met verve.

HET MEISJE We gaan naar de Mandragola,
ben je daar ooit geweest?

LEONARD Een rib uit mijn lijf.
Geld mag geen probleem zijn.
Dus ik denk er maar niet aan.

We eten.
We genieten.
Urenlang.

SIGNORA
En dan?

LEONARD We zitten op loopafstand aan zee.
Vuurtoren. Purperen zonsondergang.
Romantiek.

SIGNORA
Praten jullie met elkaar?

LEONARD Ja.

SIGNORA
Ja?

LEONARD We praten lang en goed
over mooie dingen.

SIGNORA
En waar hebben jullie het dan over?

LEONARD We hebben het over...
We praten over...
Ja. Vanalles. Alles.

SIGNORA
Alles.

LEONARD Ja!
En we kijken elkaar in de ogen.

SIGNORA
Jaja.

LEONARD Uiteindelijk zal ik dit omschrijven
naar een grootse en meeslepende dialoog
waarin triomf en tragedie bijeenkomen
en geluk en lijden samensmelten
in een subliem moment van perfectie.
Die dialoog zal prijzen winnen.
Maar voor nu is dit ook goed.
En heel veel uren later breng ik haar terug naar haar scooter.

HET MEISJE We moeten elkaar snel weer zien.

LEONARD Ze kust me. Op mijn wang.

LEONARD   Hoe heet je eigenlijk?

LEONARD   En ze zegt me haar naam.

SIGNORA
Hoe heet ze dan?

LEONARD   Dat doet er niet toe.

SIGNORA
Een naam doet er wel degelijk toe.

LEONARD   Elke naam zou afbreuk doen aan haar.
Aan het beeld dat ik van haar probeer te maken.
Wat je invult ontroof je aan de verbeelding.

Die nacht lig ik nog wakkerder dan de nacht ervoor.
Zou ik op mijn benen staan, ik zou wankelen.
Maar ik sta niet, ik zwem, als iemand die de slaap niet kan vatten
en die droom en werkelijkheid steeds minder uit elkaar kan halen.

SIGNORA
Hm.

LEONARD   Ik heb een paar dagen na elkaar
mijn aperitief niet in de Bar van de Spiegels gedronken
maar op de Piazza delle Erbe.

Het spel heeft nieuwe regels gekregen.

Drie dagen, dacht ik,
lang genoeg om niet te gretig over te komen,
niet te lang om onverschillig te lijken.

Drie dagen die me bijna fysiek pijn deden.
Missen is goed, maar het moet niet te lang duren.

Dus op de vierde dag ga ik naar de Bar met de Spiegels.

LEONARD   Heb jij misschien morgen dorst?

HET MEISJE   Dat is goed.

LEONARD   Ik neem haar mee naar een chique bar
met peperdure fancy cocktails in designglazen
met een buffet van oesters en zeevruchten.

Ik kan zien dat zij zich gefêteerd voelt.

We dineren bij Pintori.
Een van de duurste restaurants van Genua.
Ik zeg dat ze spaghetti neri alla bottarga moet nemen
en daarna lamsboutjes.

Ze is onder de indruk van mijn advies.

Na de volle, fonkelende avond
breng ik haar naar haar scooter.

HET MEISJE   Waarom ben jij eigenlijk naar Genua gekomen, Leonardo?

LEONARD   Voor jou.

LEONARD   Ik wil haar kussen, maar ze heeft haar helm al op,
ik trek mijn hoofd stuntelig terug
zij pakt me met beide handen vast
en zoent mij op mijn mond.

Dan rijdt ze weg.
Zonder iets te zeggen.

SIGNORA
Je bent verliefd.

LEONARD   Ben je jaloers?

SIGNORA
Ha!

LEONARD   Alles begint nog maar net.
Alles staat nog maar net
op het punt van beginnen.

HET MEISJE   Het is al laat.
Blijf je bij me slapen?

LEONARD   Slapen, je bedoelt,
je bedoelt slapen slapen?

HET MEISJE   Ik bedoel geen slapen slapen.

LEONARD   Ik loop met het mooiste meisje van Genua
door de verlaten nachtelijke stegen
naar mijn appartement in Vico Alaberdieri.

Ik draag een Italiaans kostuum en Italiaanse schoenen
en loop met een Italiaans meisje door de Italiaanse straten
naar mijn Italiaanse huis.

Dit is Italië. Mijn nieuwe land.

HET MEISJE   Dus hier woon je.
Leuk.

LEONARD   Leuk.

HET MEISJE   Kom.
We gaan naar bed.

Het meisje kleedt zich uit.

LEONARD   Waarom kijk je zo?

SIGNORA
Zo hoe?

LEONARD   Zo zo.

SIGNORA
Zozo.

LEONARD   Je keurt het af?

SIGNORA
Wie denk je wel dat je bent?

LEONARD   Wat?

SIGNORA
Wie denk je wel dat je bent!
Je parachuteert jezelf met dat koossale lijf in onze steegjes
en vervolgens denk je dat je alles begrijpt.
Je begrijpt niets, Leonard,
Leonardo, je bent die zelfverzonnen erenaam niet eens waardig.
Die moet je nog helemaal verdienen.
Ga maar lekker schrijven in je opschrijfboekje.
Al die dingen die je zogenaamd meegemaakt en begrepen hebt.

LEONARD   Ja.

SIGNORA
Wat voor naam heb je mij eigenlijk gegeven
in dat opschrijfboekje van je?

LEONARD   Signora Franca Mancinelli

SIGNORA
Mijn echte naam!
Mooi is dat!
Als dat stuk van jouw ooit op de planken komt
dan zet ik er de advocaten van mijn familie op.
Ze fileren je. Je maakt geen schijn van kans!
En haar durf je geen naam te geven.
Daar ben je te schijterig voor.
Je weet niks van haar.
Weet je waar ze vandaan komt?
Ken je haar familie?
Weet je welke broers, minnaars, advocaten
vannacht op je deur zullen bonzen,
als ze zich niet al gewapenderhand toegang verschaffen
tot je miserabele appartementje!
Denk je dat dit Europa is?
Je vergist je.
Je bent in Genua.

Dit is Afrika.
Deze wereld is jou volslagen wereldvreemd!

Jij wil het ergens over hebben,
over het leven, de wereld,
de thema's die ons verbinden en scheiden,
de schaduwkanten van onze beschaving?

En je hebt het over een meisje!

En dan nog iets.
Stel dat het allemaal goed gaat.
Stel dat het allemaal zo gaat
zoals jij je in je hoofd hebt gehaald.
Stel dat zij jouw vriendin wordt.

Stel.

Hoe stel je je dat in hemelsnaam voor?
Hoe ga jij zo'n soort meisje tevreden houden?
Jij kunt je een Italiaanse vriendin helemaal niet permitteren!
Jij hebt geen idee hoe veeleisend zij is!

LEONARD   Wij gaan trouwen.

SIGNORA
Trouwen!

LEONARD   Wij gaan trouwen.

SIGNORA
begint te lachen
Je bent twee keer met haar uitgegaan!
Jij ziet alleen maar de buitenkant.
Alleen maar de buitenkant.
Jij leeft in je fantasie.

LEONARD   Misschien.

SIGNORA
Vraag haar naar haar wonden.

LEONARD   Haar wat?

SIGNORA
Haar wonden.
Ze was toch gevallen, laatst?
Roze plekken van de jodium?
Vraag haar naar haar wonden.

LEONARD   Wat is er gebeurd?

HET MEISJE   Wat is er gebeurd?

LEONARD Je wonden.
Dat verband,
die roze plekken.

HET MEISJE Dat was jodium.

LEONARD Je ziet er niks meer van,
maar ik kan ze voelen.

Je wonden.

Het meisje verstart.

LEONARD Het was maar een vraag.
Uit interesse. Laat maar.
Het is niet belangrijk.

HET MEISJE Ik ben gebeten door de ratten.

LEONARD *lacht*
Ik geloof je niet.

Het meisje staat op, begint zich aan te kleden.

LEONARD Wat doe je?

HET MEISJE Laat me los.

LEONARD Het spijt me, ik,
het spijt me.

HET MEISJE Ik ga toch maar thuis slapen.

LEONARD Wacht.

HET MEISJE Ik had niet moeten komen.

LEONARD Jawel, natuurlijk wel,
natuurlijk had je wel moeten komen.

HET MEISJE Misschien moet je maar een tijdje
niet meer in de Bar met de Spiegels komen.

LEONARD Wat?
Ik begrijp het niet.

HET MEISJE Maak je geen zorgen, het ligt niet aan jou, ik,
ik heb even ruimte nodig, je moet me wat tijd geven,
ik moet nadenken.
Dus laten we afspreken dat we elkaar een tijdje niet zien.

LEONARD Nadenken.

HET MEISJE Twee of drie weken of zo.
Er zijn genoeg andere bars.
Akkoord?

LEONARD Twee weken...

HET MEISJE Liever drie.

LEONARD Ik begrijp het niet.

HET MEISJE Nee.
Je begrijpt het niet.
Je hebt gelijk.
Natuurlijk ben ik niet door de ratten gebeten.
Ik ben gevallen.
Van de trap.
En dat was niet helemaal een ongelukje.
Hij heeft me geduwd.
Francesco.

LEONARD Jezus.
Wat een klootzak.

HET MEISJE Je moet me laten uitspreken, goed?
Je moet naar mij luisteren en mij niet in de rede vallen.
Goed?

LEONARD *knikt*

HET MEISJE Francesco is mijn vriendje. Je hebt hem vast weleens gezien.
Ik heb hem verteld over jou.
Over een interessante nieuwe klant die ik had ontmoet.
Die altijd zo correct en beleefd was en die altijd zat te schrijven.
Ik vertelde hem dat ik dacht dat je een dichter was.

LEONARD Zoiets.

HET MEISJE En toen werd hij zo jaloers dat hij mij van de trap heeft gegooid.
Dus ja. Daar wilde ik vanavond liever niet aan denken.
Maar dat kon je ook niet weten natuurlijk. Ik neem je niks kwalijk.

LEONARD Dus daarom heb je hem verlaten.

HET MEISJE Wat?

LEONARD Dus daarom heb je Francesco verlaten?

HET MEISJE Wat bedoel je? Nee. Ik heb hem niet verlaten.
Hij is nog steeds mijn vriendje.
Dat betekent juist dat hij heel veel van mij houdt.
Dat hij zo boos wordt als ik het heb over een andere man
dat hij zich niet meer kan inhouden.
Hij is een gepassioneerde man. Heel anders dan jij.

LEONARD Waarom ben je dan met mij mee naar huis gegaan?

HET MEISJE Ja.
Precies daarover moet ik nadenken.

Dus dan ga ik maar.

LEONARD   Ciao.

HET MEISJE   Ciao.

SIGNORA

Ciao.

1.15 BIJ DE GEMEENTE

Bij de gemeente.

A.

LEONARD Kunt u mij helpen?

AMBTENAAR 1 Heeft u een nummertje getrokken?

LEONARD Maar er staat helemaal geen rij.

AMBTENAAR 1 Toch moet u een nummertje trekken.

LEONARD Waarom?

AMBTENAAR 1 U moet uw beurt afwachten.

LEONARD Maar ik ben aan de beurt.

AMBTENAAR 1 Dat bent u niet, zonder nummertje.

LEONARD Ik trek een nummertje.

AMBTENAAR 1 En?

LEONARD Nummer 814.

AMBTENAAR 1 En wat staat er op de display?

LEONARD Nummer 409.

AMBTENAAR 1 Tja. Dan bent u niet aan de beurt.

B.

AMBTENAAR 2 De door u verlangde informatie
is helaas niet gemachtigd.

LEONARD U bedoelt dat u niet gemachtigd bent
om mij de verlangde informatie te verschaffen?

AMBTENAAR 2 U zegt het.

LEONARD Dus?

AMBTENAAR 2 Dus niks.

LEONARD Luister eens, *cazzo*.

AMBTENAAR 2 Dat spreekt u onjuist uit,
de 'z' is scherper. Zo: *cazzo!*

LEONARD Ik ben een staatsburger van de Europese Unie
en ik weet wat mijn rechten zijn!

Geef mij inzage in de documenten die ik wil zien
of anders sleep ik u voor het gerecht in Straatsburg!

De ambtenaar zucht, pakt een document en zet er stevig een stempel op.

AMBTENAAR 2 Alstublieft.

LEONARD Wat is dat?

AMBTENAAR 2 Hiermee bent u gemachtigd
om uw verzoek voor te leggen
aan het andere kantoor.

LEONARD Het andere kantoor!

AMBTENAAR 2 Het andere kantoor.

LEONARD En daar hebben ze de documentatie?

AMBTENAAR 2 Ik heb werkelijk geen idee, meneer.

C.

LEONARD Waar kan ik hier een nummertje trekken?

AMBTENAAR 3 Er zijn hier geen nummertjes om te trekken.

LEONARD Dan ben ik dus aan de beurt.

AMBTENAAR 3 Zo simpel ligt dat niet.

LEONARD Natuurlijk niet.

AMBTENAAR 3 U heeft een speciale machtiging nodig.

LEONARD Ik heb een speciale machtiging.

AMBTENAAR 3 Dat kan ik me niet voorstellen.
Bijna niemand heeft een speciale machtiging.

Leonard geeft het document met de speciale machtiging.

AMBTENAAR 3 Ah, ik zie het.
Als u nu een half uurtje eerder was gekomen
had ik misschien iets voor u kunnen doen.

LEONARD En waarom nu niet?

AMBTENAAR 3 Het is lunchpauze.

LEONARD Dan kom ik terug na de lunch.

De ambtenaar zucht.

D.

AMBTENAAR 4 Maar die informatie kan ik u onmogelijk geven.

LEONARD Waarom niet?

AMBTENAAR 4 Omdat die niet bestaat.

LEONARD Maar als er sprake is van informatie die mij u niet kunt geven dan wil dat zeggen dat die informatie wél bestaat.

AMBTENAAR 4 Dat mag misschien zo zijn, maar die kan ik u niet geven.

LEONARD Waarom niet?

AMBTENAAR 4 Dat heb ik u al gezegd. Omdat die niet bestaat.

LEONARD Hoe is het mogelijk dat iets tegelijkertijd wel en niet bestaat?

AMBTENAAR 4 In Italië is veel mogelijk.

LEONARD Alles bestaat in zoverre als alles mogelijk is met de juiste contacten en niets bestaat in zoverre als niets mogelijk is zonder de juiste contacten.

AMBTENAAR 4 U zegt het. Ik kan dat bevestigen noch ontkennen.

LEONARD Pierluigi Paródi.

AMBTENAAR 4 De Paródi's zijn een machtige clan in Genua. Zij hebben veel betekend voor deze stad. Mag ik u een advies geven?

LEONARD Een advies dat wel bestaat of een advies dat niet bestaat?

AMBTENAAR 4 Dan niet.

LEONARD Goed. Dan wil ik graag een advies dat niet bestaat.

AMBTENAAR 4 Deze stad is een grot van porselein. Een labyrint van belangen. En als je zelf een belang hebt, botst dat al gauw met de belangen van een ander. En dan geldt het recht van de sterkste. Zo gaat het al eeuwen en zo zal het altijd gaan. De dragers van wettelijk gezag, de politie, de rechters, de politici, wij zelf, zijn niets meer en niets minder dan individuen met hun eigen belangen die zich wapenen met het wetboek of de wapenstok om zich te mengen in de machtsstrijd. Zij staan niet boven de partijen, zij zijn zelf partij. En daarom krijg je in deze stad niets gedaan zonder de juiste bondgenoten. En zelfs met de juiste bondgenoten krijg je niets gedaan. Verandering is per definitie een bedreiging voor andermans zaken. Het is in ieders belang dat alles blijft zoals het is.

Heeft u de juiste bondgenoten?

LEONARD Ik wil alleen de informatie waar ik om vraag.

AMBTENAAR 4 De overeenkomst tussen de huidige eigenaars en de gemeente.

LEONARD Ja.

AMBTENAAR 4 Onverstandig.

LEONARD Misschien.

AMBTENAAR 4 Goed. Ik zal u helpen.
Maar u bent hier nooit geweest.

LEONARD Het contract bestaat wel?

AMBTENAAR 4 Het contract bestaat niet.

Maar misschien fladdert er een engeltje rond
en komt dat engeltje u helpen.

LEONARD Bedankt.

AMBTENAAR 4 Bedank mij niet.
Ik doe niets voor u.
En u kent mijn belangen niet.

LEONARD Toch bedankt.

AMBTENAAR 4 Pas op voor engelen.
Ook de duivel is een engel.

1.16 GEEN FUCK

WALTER Maar het komt er dus op neer dat er echt geen ene fuck van klopt.

LEONARD Dat is kort samengevat ook precies mijn conclusie.

WALTER Ik dacht natuurlijk de hele tijd al dat er iets niet klopte.

LEONARD Maar nu hebben we het zwart op wit.

WALTER Hij heeft ons gewoon glashard zitten voorliegen. Begrijp je nou waarom ik er zo op heb aangedrongen om dat document boven tafel te krijgen? Hij heeft ons gewoon glashard zitten voorliegen. Pierluigi Paródi. Met zijn sigaret. Zie je nou wel dat ik gelijk had! Alles heeft hij gelogen. Alles.

LEONARD Bijna alles. Het enige wat klopt is die lage huur aan de gemeente.

WALTER Ja maar dat betekent dus gewoon keihard dat hij iets zit te verkopen wat niet van hem is.

LEONARD Hij verkoopt de vergunning om het theater te mogen huren.

WALTER De concessie voor negen jaar.

LEONARD Waarvan er al zeven voorbij zijn. En die wordt allerm minst automatisch verlengd; de gemeente is wettelijk verplicht de nieuwe concessie openbaar aan te besteden.

WALTER Wat!

LEONARD Staat hier.

WALTER Ruim tweehonderdduizend euro voor een concessie van twee jaar!

LEONARD Daar komt het inderdaad zo'n beetje op neer.

WALTER Maar daar trapt toch niemand in? Zo vindt hij nooit een koper.

LEONARD Hij heeft zijn hoop gevestigd op ons, naïeve buitenlanders.

WALTER Dus hij kan alleen de inboedel verkopen.

LEONARD Nee. Kijk maar. Alles is van de gemeente.

WALTER Dus wat betekent dat?

LEONARD Dat betekent dat Pierluigi niets heeft om te verkopen.

WALTER Maar wat betekent dat?

LEONARD Dat betekent...

WALTER Dat betekent dat we het kunnen vergeten.

LEONARD Ja. Óf... dat we die tweehonderdduizend niet eens nodig hebben.

WALTER Omdat... omdat...

LEONARD Omdat we geen zaken hoeven doen met Pierluigi, maar als we de gemeente kunnen overtuigen dat zij een probleem hebben omdat hun theater niet wordt gebruikt...

WALTER Het theater dat ze niet zo lang geleden voor miljoenen hebben gerenoveerd.

LEONARD Gemeenschapsgeld.

WALTER Gemeenschapsgeld!
Zij hebben een probleem!

LEONARD De enige kunst is om ook hen dat te laten inzien.

WALTER Kunnen we dat?

LEONARD Ik ga morgen bellen.

WALTER Ik mag jou wel, weet je dat?

LEONARD Proost, Walter.

WALTER Proost, goede vriend. Op ons theater.
Laten we er vaart achter zetten.
Hoe gaat het met je stuk?

LEONARD Dat is nog niet af.

1.17 NOODGEVAL

LEONARD Ik moet mij misschien, thematisch, voor mijn stuk, bezig moeten gaan houden met een andere rode draad en mij moeten gaan concentreren op het grote actuele vraagstuk van de immigratie.

Dat is misschien wat relevanter dan de, nou ja, ~~meisjes~~.

Ik zal mijn eigen geslaagde luxe-immigratie laten contrasteren met het betreuenswaardige lot van al die sloebers uit Marokko en Senegal die in deze zelfde stegen zijn verdwaald in hun fantasie van een beter leven en gegarandeerde rijkdom in Europa en die door de autoriteiten die de noodtoestand hebben uitgeroepen worden verdelgd als ratten.

Het stuk zal ook moeten gaan over mijn eigen fantasie om hier in dit middeleeuwse labyrint mijn langgekoesterde droom waar te maken van een jaloersmakend rijk en zorgeloos mediterraan bestaan te midden van ware en authentieke mensen.

Het doolhof van het historische centrum is evenzeer een metafoor voor mijn dromen als voor het wanhopige sprookje waarin Rashid en zijn huisgenoten en al die anderen zijn verdwaald.

In die zin staat Genua symbool voor Europa als geheel. Achter haar ondoordringbare muur van grenscontroles, asielpcedures, opsporingsbeambten en gedwongen uitzettingen ligt zij onweerstaanbaar te pronken met haar beloftes.

Wie hier weet binnen te dringen denkt alleen daarom al zijn droom te hebben waargemaakt. Hij is in het paradijs. De rest zal vanzelf gaan.

En vervolgens zal hij met elf lotgenoten creperen in een lekkend appartementje en als een rat worden verdelgd.

Daar zal het over moeten gaan. Daarover moet het gaan.
Godverdomme.
En niet over trivialiteiten. Trivialiteiten.
Godverdomme.

Ja nee ja natuurlijk moet het ook gaan over haar, over het mooiste meisje van Genua, dat werkt tussen de spiegels. Zij is een sprookje.

Ik weet nog niet precies welke rol ik voor haar ga verzinnen in mijn uiteindelijke kunstwerk.

Dat hangt natuurlijk ook af van de toekomstige ontwikkelingen. Als er nog toekomstige ontwikkelingen zijn. Wat ik eerlijk gezegd zeer betwijfel.

De telefoon gaat.

LEONARD Ben jij het?

Het is Monia. Ze spreekt met een klein meisjesstemmetje.

MONIA Noodgeval. Er is een noodgeval, Leonardo.

LEONARD Hallo?

MONIA Er is een noodgeval!

LEONARD Met wie spreek ik?
Zou ik je moeder misschien kunnen spreken?

MONIA Je spreekt met het mooiste meisje van Genua,
het geilste mooiste vieste meisje van Genua,
je moet snel komen, Leonard.

LEONARD Het spijt me, ik heb hier geen tijd voor.

MONIA Geen tijd voor je hartje!
Geen tijd voor je liefje!

Ze begint te huilen.

MONIA Je moet komen. Ik verdrink hier.
Als je niet komt ga ik dood. Ik verdrink!

Leonard hangt op en is op slag in het appartement van Monia – snelle overgang.

Monia ligt in een witte jurk in bad. Water gutst over de rand, de vloer, de trap.

LEONARD Monia?
Wat is er aan de hand?
Het hele trappenhuis staat blank.

MONIA Ik verdrink hier, mijn liefste, ik verdrink in mijn zorgen.

LEONARD Als je niet uitkijkt verzuip je in het water.
Kom, eerst die kraan uit.

MONIA Kleed je mij uit, Leonardo?
Ik ben je bruid. Zie je hoe mooi ik ben?
Neuk me, Leonardo.
Dit is onze huwelijksnacht.

Leonard wijst naar een grote stapel ongeopende post.

LEONARD Wat heb je veel post, Monia.

MONIA Liefdesbrieven.
Van aanbidders.
Ik ruil je zo om voor een ander!
Neuk me.

LEONARD Het ziet er officieel uit.
Urgent.

MONIA De liefde is urgent!

Hij maakt een brief open.

LEONARD Dit is een rekening.

MONIA Ja misschien ook wat rekeningetjes.

LEONARD Deze is een jaar oud.
En dit is een dwangbevel.

MONIA Wat dwangbevelletjes, misschien, ook, ja,
wat maakt het uit, ik sta in brand, blus me!

LEONARD Dit moet je betalen hoor,
anders wordt je je huis uitgezet.

MONIA Betalen!
Waarmee?

LEONARD Geld!

MONIA Dames spreken niet over geld.
Daarbij heb ik het niet.

LEONARD Niet?

MONIA Niet nee.
Geen geld.
Jij dacht misschien een rijke, oude minnares te hebben gevonden,
zo is jouw soort, de gekwelde kunstenaar, ja ja, maar ik ben niet rijk.

LEONARD Jij bent ook mijn minnares niet.

MONIA Zeg dat niet.

LEONARD Jij bent alleen nog maar oud.

MONIA Leonardo! Hartje van me!
Verrukkelijk sletje van me!

LEONARD Jij bent een lelijk, oud wijf,
met wanhoop tussen de pootjes,
jij stinkt van onder, jij bent zo geil als diarree.

MONIA Zeg dat toch niet liefste.

LEONARD Ik ben je liefste niet.
Ik ben niks van je.
Sterf. Verzuip. Val me niet meer lastig.

1.18 NAAM

Aan de telefoon.

PARÓDI *Vaffanculo.*

LEONARD Pronto?

PARÓDI Ik knoop je op aan de hoogste boom
op de hoogste berg die ik kan vinden.

Mijn vader zal je met al zijn contacten zo hard in je reet neuken
dat je zult wensen dat er geen stoel meer bestaat om op te zitten.

Wij zullen op je schijten, poepen en kakken, Leonardo.

LEONARD Met wie spreek ik?

PARÓDI Met wie je spreekt? Met wie je spreekt!?
Je spreekt met degene die jouw beide benen zal breken,
je nagels één voor één zal uittrekken,
al je tanden uit je bek zal slaan
en je daarna op zal hangen aan je verschrompelde kloten!

LEONARD Oh sorry, ik herkende je stem niet.
Hallo Pierluigi. Hoe gaat het?

PARÓDI Het gaat dus niet, vuile buitenlander.
Kom je hier een beetje in mijn land in mijn stad mijn zaken verzieken.
Ik ben hier al jaren bezig iets op te bouwen
kom jij daar met je grote, vette, weke, witte lijf doorheen stampen.
Maar ik zal je één ding zeggen:
ik zal de schade tot op de laatste cent hoogstpersoonlijk op je verhalen.

LEONARD Ik dacht dat we vrienden waren, Pierluigi.

PARÓDI Precies. Dat dacht ik ook.

LEONARD Dus?

PARÓDI Morgenochtend om elf uur op het kantoor van mijn vader.
Je laatste kans ons een voorstel te doen dat ons kan overtuigen
een juridische procedure tegen jou en je partner uit te stellen.

LEONARD Tot morgen dan.
Ik verheug mij erop.

PARÓDI Dat is dan ten onrechte.

En dan op het kantoor van Pa Paródi.

PA PARÓDI De naam is Paródi. En die naam is belangrijk.
Gaat u zitten.

WALTER Dank u.

PA PARÓDI Stil.

WALTER *Scuzi.*

PA PARÓDI Mijn zoon Pierluigi hier is natuurlijk een absolute idioot.

PARÓDI Pa.

PA PARÓDI Dat hoef ik u niet te vertellen.
Maar ook zijn naam is Paródi, begrijpt u wat ik bedoel?
Hij mag dan wel een lul zijn, hij is wel mijn lul.

PARÓDI Pa...

PA PARÓDI Dat wil zeggen dat ik, zodra die mongool een spaak in het wiel probeert te steken, genoodzaakt ben om die mongool in bescherming te nemen.

PARÓDI Pa.

PA PARÓDI Mijn naam is het belangrijkste wat ik heb in deze stad.
Mijn naam zal ik tot het uiterste verdedigen.
Ik weet dat u een intelligent persoon bent.

LEONARD Dank u.

PA PARÓDI En ik weet dat u inmiddels lang genoeg in deze stad bent om mij te begrijpen.
Is dat correct?

LEONARD Ik denk het.

PA PARÓDI Door de slapende ambtenaren op het gemeentehuis wakker te maken heeft u mijn zoon aanzienlijke financiële schade berokkend.
En u zult begrijpen dat ik geen andere mogelijkheid zie dan die schade in naam van Paródi op u te verhalen.

U zit vooralsnog vrij onbewogen aan mijn tafel.
U gelooft in uw democratisch recht en in rechtsbescherming.

Daarin moet ik u helaas teleurstellen.

Heeft u enig idee welke contacten ik heb?
U maakt geen schijn van kans. Niet tegen mij.

LEONARD Wat wilt u van ons?

PA PARÓDI Twee veertig.

WALTER Met uw zoon waren we al gezakt tot twee twintig.

PA PARÓDI Mijn zoon is een idioot.

PARÓDI Pa.

PA PARÓDI En ik heb de procedure om beslag te leggen op uw bezittingen al in gang gezet.

LEONARD Waarom zou ik bang voor u moeten zijn?

PA PARÓDI Ik wil u niet beledigen. U bent in uw vaderland misschien een gerespecteerd persoon.

LEONARD Ze noemen me wel eens de nieuwe Shakespeare.

PA PARÓDI Ken ik niet. Is uw werk in het Italiaans vertaald?
Nee? Ziet u wel, daar gaan we al.
Hier bent u in Genua, waar mijn vrienden en vrienden van mijn vrienden
al eeuwenlang de dienst uitmaken.
U bent een buitenstaander. Nee. Erger nog. Een buitenlander.
Wij kunnen uw aanwezigheid in onze stad tot op zekere hoogte tolereren,
maar zodra u zich op ons terrein begeeft
bent u weinig meer dan de eerste de beste Marokkaan of Senegalees:
een vervelend maar relatief klein probleem
dat we even snel uit de wereld moeten helpen.

Daar hebben we ervaring mee.

Als u het mij toestaat om onze gemeenschappelijke conclusie samen te vatten,
zie ik uw overschrijving van tweehonderdveertigduizend euro
met vertrouwen tegemoet binnen, laten we zeggen, twee weken.

Is dat redelijk voor u?

LEONARD Dat is...

PA PARÓDI Fijn.
En mocht u in gebreke blijven, waar ik uiteraard geenszins van uitga,
zal ik u conform onze gemeenschappelijke afspraak
vergrijpen ten laste leggen waarvan u nooit heeft kunnen dromen
dat die bestonden.

1.19 TRIVIALITEITEN GODVERDOMME

- LEONARD Je mag me nu niet alleen laten, Walter.
Het gevecht begint nog maar net.
- WALTER Ik zal je nooit alleen laten.
- LEONARD Op een dag veroveren we deze stad.
Deze stad heeft ons nodig.
- WALTER Ga maar naar Piazza delle Erbe,
drink er daar nog eentje op het terras.

Ik moet even, ik moet even iets doen.
- LEONARD Wat ga je doen?
- WALTER Maak je maar geen zorgen.
- LEONARD Ik maak me geen zorgen.
- WALTER Goed.
- LEONARD Kom anders mee, drink ook wat,
dan praten we nog een beetje verder,
maken we een aanvalsplan.
- WALTER Ja. Ja. Dat lijkt me goed. Goed idee.
Ik heb alleen nu even geen tijd.
- LEONARD Wat ga je doen?
- WALTER Vliegveld. Sorry. Ik moet even...
Ik moet er echt even tussenuit.
Even een, eh, weekendje weg. Ofzo.
- LEONARD Wat? Nu?
- WALTER Succes met je manier van leven.
Weet dat ik aan jouw kant sta.
Genua is voor altijd in mijn hart.
- LEONARD Walter.
- WALTER Ciao. Leonard. Het spijt me.
- Walter is weg.*
- LEONARD Of er een nest jonge ratjes aan mijn ingewanden knaagt,
en soms zie ik haar, denk ik, denk ik dat ik haar zie,
ik zie haar onbeweeglijk in een hoek staan en ze huilt
en ik ga naar haar toe, maar ze is er niet,
en dan voel ik haar in mijn rug, prikken,
maar ik kijk niet om, omdat ik weet dat ze dan terug zal rennen,
krijgsend, naar de onderwereld van het labyrint,
ik oefen mij in geduld, droom van haar,

droom dat straks alles voortgaat of er niks gebeurt is,
alsof alles wat gebeurt niet van belang is,
alsof we allemaal nu eenmaal een ander leven hebben dan we hebben,
alsof we elkaar daarom nooit zullen kennen of

die angstdroom dat

de wereld om ons heen in scène is gezet door een onzichtbare regisseur,
dat je leeft in een decor tussen figuranten
en dat iedereen daarvan op de hoogte is behalve jij of

dat de wereld om ons heen alleen bestaat
in zoverre wij haar waarnemen, zin geven en bedenken,
wie zegt mij dat jij bestaat
het is veel waarschijnlijker dat ik je heb bedacht en

dat is ook mijn beroep maar dat is het punt niet
zo zijn wij allemaal
zo leven wij allemaal langs elkaar heen in verzonnen werelden

zo verzin ik Genua
zo moet ik elke dag weer Genua verzinnen
natuurlijk leef ik te veel in mijn fantasie
dat is mijn beroep
elke dag weer moet ik Genua verzinnen
en bevolken met mensen die ik zie
en tot leven wekken met de gedachten die ze hebben en
maar
is het erg?

en

op een avond kom ik thuis
na drie weken wachten, drie weken misselijkmakend geduld,
nauwelijks op te brengen zelfbeheersing
die me uit de buurt van de Bar met de Spiegels houdt,
en nu de nacht voor ik haar weer mag zien
haar weer mag zien
en ik vind een brief
niet meer dan één enkel dubbelgevouwen velletje
dat onder mijn voordeur door is geschoven.

1.20 AFSCHIED

HET MEISJE Lieve Leonardo.

Het spijt me verschrikkelijk dat het zo is gelopen.
Jouw probleem is dat je te veel in je fantasie leeft.
Je denkt dat je dingen begrijpt,
maar alles wat je begrijpt,
begrijp je alleen in je eigen gedachten.

Als je wat meer oog voor de werkelijkheid zou hebben
had dit allemaal niet hoeven gebeuren.

Ik was verliefd op je, Leonardo, ik hield van je.
Maar die gevoelens waren zo sterk en nieuw dat ze me verwarden.
Daarom had ik tijd nodig.
Daarom had ik je gevraagd mij een paar weken met rust te laten.

En weet je wat?
Ik heb echt goed nagedacht.
Ik begon te begrijpen dat je gelijk had met de dingen die je zei.
Over Francesco.

Of nee, niet zei, je dacht ze alleen maar.

Ik begon te begrijpen dat ik niet verplicht ben om bij iemand te blijven
die me van de trap gegooid heeft.
Ik begon te begrijpen dat ik het recht heb mijn eigen keuzes te maken.
En dat ik ook mag kiezen voor het avontuur.
Dat niemand mij dat kan verbieden.

En weet je, ik had een besluit genomen.
Ik had besloten voor jou te kiezen.
En ik heb het uitgemaakt met Francesco, hoe moeilijk dat ook was.

Ik droomde ervan bij jou te zijn
en om misschien ooit samen met jou naar jouw land te gaan.
Ik droomde ervan om jouw taal te leren,
jouw gedichten te lezen
en met jou een nieuw leven te beginnen in het Noorden.

Ik kon niet wachten om het je te vertellen.

En toen zag ik je met haar.
Met dat varken.
Dat ouwe lijk.
Die smerige bejaarde hoer
die doet of ze rijk is.

Je zag mij niet.
Je leek mij helemaal te zijn vergeten.
Misschien negeerde je me.

Wat beteken ik
als ik zo inwisselbaar ben?

Wat ben ik beter
dan een varken?

En jij?

Hoe kon je zo harteloos zijn, Leonardo?

Hoe kan je mij zo makkelijk aan de kant schuiven.

Nou ja.
Doet er ook niet toe.

Ik heb een besluit genomen.
Dat wou ik je zeggen.
Nu weet je het.

En o ja, nog een ding,
je kunt gerust naar de Bar met de Spiegels gaan.

Ik werk daar niet meer.
Ik heb vanochtend ontslag genomen.

INTERMEZZO – DJIBBY

DJIBBY

Ben ik je actualiteit?

De grote wereld, de grote waarheid,
die de literatuur in de schaduw stelt
maar haar tegelijk ook vleugels geeft?

Relevantie? Engagement?

Want nu gaat het ergens over?
Echt ergens over?

stilte

Ik zal je mijn verhaal vertellen.

Wat denk je, wil je intentie of effect?
Wat vind je belangrijker?

Goed. Ik vertel wel,
kan jij het later in een vorm zetten.

stilte

Ik ben buitenlander. Net als jij.
Of eigenlijk niet net als jij.
Jij mag dingen die ik niet mag.
Want jouw oren zijn doorschijnend
en jouw tanden zwarter dan je gezicht.

Ik heet Djibby. Jij hebt een gekke naam.
Net als Leonardo di Caprio.
Die wél verdronk. In die film.
Maar jij bent dik. Hij niet.

Later word ik rijk en succesvol.
Zoals iedereen in Europa.
Dat weet iedereen in Senegal.

Het regent er altijd,
geld is gratis, iedereen eet elke dag vlees
en niemand is er ooit te laat.

Verhalen, misschien,
maar als je niks anders hebt:
waarom zou je er dan niet in geloven?

Ik was de uitverkorene.
Mijn broers zijn sterker,
maar ik ben slimmer.

Je moet slim zijn om in Europa te komen.
Je moet weten hoe de wind gaat waaien,

je moet de tongen spreken
die de woestijn verkoelen
en de zee doen splijten.

Familie en vrienden hadden geld bij elkaar gelegd.
"Ik ben trots op je," zei mijn moeder.
"Maak me trots," zei mijn vader.
Mijn broers zeiden niets.

Toen ging ik op reis.
Ik zal het even kort samenvatten.
Ik heb geleerd dat je ellende niet moet uitsmeren,
want dan stoppen ze met luisteren.

Jij ook. Ja. Jij ook.

Ik geef je de hoogtepunten,
een dia-avondje in verbeelding, ja?

Ik ben de grens tussen Mali en Niger overgestoken,
liggend op de assen onder een vrachtauto.

Alles schokte en trilde.
Ik had kramp in mijn handen.
De jongen die naast mij lag, verloor zijn grip.
Een van de wielen van de vrachtauto reed over zijn hoofd heen.

Gelukkig was het donker.

In Agadez werd ik in het Ghetto gestopt.
Met tientallen andere emigranten.
Geen stromend water.
Geen hygiëne ook.
Wel malaria en andere ziekten.

Ik vertrok daar met een grote laadbak.
Meer dan negentig mensen in een open laadbak.
We pasten alleen als iedereen ging staan.
Je moest oppassen om niet overboord geduwd te worden.

De chauffeur ging de weg af om een checkpoint te vermijden
We reden op een landmijn.
Het was een kleintje. Ik stond aan de goede kant.
We hadden maar zeven doden en een paar gewonden.

De lichtgewonden hebben we meegenomen.
De hopeloze gevallen hebben we naast de lijken in het zand gelegd.

We moesten door.
Naar Libië.

In Libië werden we wekenlang opgesloten in een kleine barak.
Zonder ventilatie onder de brandende zon.
We werden uitgebuit, geslagen, gemarteld.

Ze verkrachtten de vrouwen. Soms met zijn zessen tegelijk.
Soms meerdere keren op dezelfde dag.
Toen brachten ze ons in het pikkedonker naar de vloedlijn.
Daar lag een rubberbootje.
Zo'n simpel oranje ding.
Zeven meter lang voor eenenveertig man.
Senegalezen, Eritreeërs, Malinezen en een Egyptenaar.

Nou ja dat doet er ook niet echt toe.

De Libiërs jaagden ons aan boord
van het bootje niet groter dan een badkuip
en gaven ons een jerrycan benzine.

Wij vroegen of dat wel voldoende was
ze zeiden dat we niet moesten zeuren.

Lampedusa was vlakbij
en Lampedusa was Italië
en Italië was Europa.

Een paar uurtjes varen.
Naar het noorden.
We voeren weg, de zee op.
We waren blij.

Toen we eenmaal uit het zicht waren van de Libische kust,
zagen we niks meer.
Het was een maanloze nacht.
Je kon niet zien of we voor- of achteruit gingen.
We dreven op een zee van inkt
onder een hemel van inkt.

En de zee begon te bollen.
En het was koud.
En het waaide.
En toen kwam de zon op.
En toen begon het warm te worden.
En we hadden geen water meer.
En de zon klom.
En we zagen nergens land.
En het werd veertig graden.
En toen viel de motor uit.

We dobberden met z'n eenenveertigen
in een oranje opblaasboot op volle zee.

Er zat niets anders op dan te wachten
tot we toevallig gered zouden worden.

En dat duurde achttien dagen.

Achttien brandend hete dagen
en achttien snijdend koude nachten
zonder water en voedsel
met eenenveertig man op een sloep van zeven meter.

Bijna de helft van ons
heeft het niet overleefd.

Wie het wel overleefde
hield zich in leven
door zijn eigen pis te drinken.

Er braken vechtpartijen uit
omdat iemand de beker met pis
van iemand anders probeerden af te pakken.

Wat moest ik?
Een meisje tussen vechtpartijen?
Ik maakte weinig kans.

Maar een man heeft mij gered
door mij zijn pis te drinken te geven.

Rechtstreeks uit zijn lul
zodat niemand iets kon stelen.

Dat klinkt misschien een beetje raar,
maar jij was er niet bij.

Af en toe passeerde er een schip in de verte,
maar ze zagen ons niet,
of ze wilden ons niet zien,
of ze mochten ons niet zien.

We hebben de lijken in zee gegooid.
Wat moesten we anders?
Bij de twintigste hadden we er de kracht niet meer voor.
Dat was maar goed ook,
want die was nog niet helemaal dood.

Toen de Italiaanse mariniers kwamen
waren mijn lippen gezwollen en opengesprongen
mijn blik hol en leeg.

Ik was een spook.

Ik werd aan boord gebracht en bij zonsopgang
voeren we de haven van Lampedusa binnen.

Eindelijk was ik in Europa.
Alles kwijt. Maar ik heb geluk gehad
een meisje kan veel ergere dingen kwijtraken.

stilte

Wat denk je?
Kan je hier iets mee?

LEONARD   Waarom ga je niet terug, Djibby?

DJIBBY   Moet ik oprotten?
Naar mijn eigen land?

LEONARD   Zo bedoel ik het niet.

DJIBBY   Ik weet dat je het niet zo bedoelt.
Jij bent geen racist.
Jij luistert naar mij.
Jij bent een goed mens.
Wij zijn vrienden.
Toch?
Leonard?
Vrienden?

TWEE – HET MOOISTE MEISJE VAN GENUA

2.1 AUGUSTUS

LEONARD Het is augustus. En heet.
De hitte van augustus is vloeibaar.
Het water van de zee wordt tegengehouden door de bergen
het kan geen kant op
in augustus wordt je hier in hete waterdamp gaar gestoomd,
in de zinderende hitte van de zon
hangt een verschroeiende mist over de stad.

Iedereen die het zich kan permitteren
is naar de bergen of naar zee gevlucht,
ik probeer samen met de ratten te overleven
in deze zinderende post-apocalyptische stad.

De ratten en de toeristen
met opgevouwen plattegronden
hij gekleed in bevlekte shirtjes van Duitse voetbalclubs
boven stukgewassen shorts
zij in een lekker wijde vakantiebermuda
met een minderjarige dochter
in een vermoeden van een hemdje
waarin minderjarige tietjes loerend hun kans afwachten
lange bruine blote benen
in een soort van broekje dat te klein is
om fris ontluikend schaamhaar te bedekken
een klein aardbevinkje zou volstaan
om haar te laten klaarkomen
ik hoef mijn vinger maar uit te steken
of ik zit in iets nats wat kreunt

SIGNORA
Zo vulgair.

LEONARD Noem het een stijloefening,
gesproken decor voor mijn stuk,
maar dat ik overdrijf wil niet zeggen
dat het niet waar is wat ik zeg.

Ik loop met mijn hand in mijn broekzak door de stad.

HOERTJE(S)
Ben je eenzaam?
Ik zal je medicijn zijn.
Ben je wat geremd?
Ik zal je rode wijn zijn.

LEONARD Ik ben nog elke dag bij de Bar met de Spiegels
al heb ik daar weinig meer te zoeken.

Ik mis zelfs mijn been.
Het been.
Ornella.

HOERTJE(S)
Kom maar dichterbij, ik doe je niets, doe mij maar.

LEONARD De enige brieven die ik krijg
zijn van de vaderlandse belastingdienst
voor datgene wat ik in het verleden
voor mijn voormalige vaderland heb betekend.

Met geen mogelijkheid kan ik aan die verplichting voldoen.
Ik wil er ook niet aan denken.

HOERTJE(S)
Voor een paar tientjes mag je alles met me doen.

LEONARD Rashid heb ik al heel lang niet gezien.

RASHID
Ik heb werk gevonden.

LEONARD Als airconditionersinstallateur?

RASHID
Ja precies.

LEONARD Wat goed.

SALVATORE
Hij zit in Marassi.

LEONARD Het voetbalstadion?

SALVATORE
De gevangenis, maestro.
hij maakt een gebaar van het snuiven van een lijntje

LEONARD Echt?

SALVATORE
Wie gelooft u, een vriend of een crimineel?
Ik heb u toch gewaarschuwd?
Dat Afrikaanse gespuis dat Europa overspoelt
komt alleen maar om te stelen.

LEONARD Je klinkt als een politicus.

SALVATORE
Ik ben realist. U niet?
Heeft die Marokkaan u ook van uw verstand beroofd?

LEONARD Hoe dun is het verschil tussen alles of niks?
Luttele centimeters krakend nat hout
scheiden de zeeman van zijn graf.

Ik kan nergens leven.
Ik hou mijzelf alleen maar voor de gek met stenen en namen,
locaties die iets te maken zouden hebben met geluk.
Het is zo dun als een vloeipapiertje.

Ik drink te veel.

Ik heb arme, mooie plekken nodig
om veel te drinken en veel te roken
en als vanzelf vrienden te ontmoeten
die mij bewonderen, vereren, liefhebben,
bewonderen, vereren en liefhebben.

Blote meisjes die kirren oog in oog met mijn roem en gewichtigheid.
Schuimende meisjes die als vanzelf aan mijn schoot plakken.

Ik kan nergens leven.
Vertel mij hoe te leven en ik zal je uitlachen.
Laat maar. Ik wacht liever op de ober.
En een schone asbak.

Ik vind het tegenwoordig ook niet meer
zo'n heel slecht idee om dood te gaan.

Alles wat ik schrijf is nep
omdat ik niet schrijf als ik mijzelf ben.

Het is een vlucht uit de realiteit
op een wankel vlot van taal,
luttele centimeters krakend nat hout.

Als ik hier een stuk van maak
moet al dit zelfbeklag eruit.
Als er ooit nog een stuk komt,
ik heb nogal mijn bekomst van theater.

En het dagelijks leven
is al veeleisend en ontwortelend genoeg.

Het is nacht. Ik kan de slaap niet vatten.
Ik mis het been. Verrot. Verkoold.

Ik ruik naar een kooi natte wilde dieren.
Mijn negroni's zijn te sterk.
Ik moet naar de kapper.

Er is niemand op straat.
Mijn voetstappen weergalmen hol tussen de gevels.
Ratten schieten weg,
witte tanden blinken in donkere nissen.

Ik ben groot. Ik ben boos.

Ik heb zin om een hoer te neuken.

2.2 JOUW FANTASIE IS MIJN BEROEP

ORNELLA   Jouw fantasie is mijn beroep.
                  Kom.

LEONARD   Hoe heet je?

ORNELLA   Ornella.

...

ORNELLA   Is er iets?

LEONARD   Hoe lang heb je dat al?

ORNELLA   Wat?

LEONARD   Dat been.

ORNELLA   Volgens mij is de vraag eerder
                  hoe lang ik dat niet meer heb.

LEONARD   Misschien is het beter om te gaan.

ORNELLA   Datgene wat ik tussen mijn beide
                  al dan niet bestaande benen heb,
                  functioneert overigens uitstekend.

LEONARD   En waarom doe je dit?

ORNELLA   Waarom jij?

LEONARD   ...

ORNELLA   Hoe heet je?
                  Je mag ook een naam verzinnen,
                  dat maakt me niet uit.

LEONARD   Ik ben niet zo goed in namen verzinnen.

ORNELLA   Dan noem ik je Giulia.
                  Nou, Giulia, vertel het eens.
                  Wat is je allergrootste wens?

LEONARD   Ik heb op dit moment geen wensen meer.

ORNELLA   O jawel, lieve Giulia,
                  jij stroomt over van de hartstochtelijke wensen,
                  ook al ben ik misschien niet degene die ze kan vervullen.

                  Maar je wensen vlammen uit je ogen.
                  Ik zie dat soort dingen.

LEONARD   Het spijt me.
                  Ik heb geloof ik een fout gemaakt.
                  Maar ik zal je betalen, hoeveel is het?

ORNELLA   Het is nacht.
                  Het is het uur van de wolf.
                  Alleen jij en ik zijn nog wakker
                  in dit vervloekte labyrint.

                  Ik zal je een verhaal vertellen.
                  Ga zitten, je hoeft niets te betalen.
                  Ik wil alleen maar dat je luistert.

Stilte.

Ornella zoent Leonard op zijn wang.

LEONARD   Vertel over je been.

ORNELLA   Wat?

LEONARD   Hoe dat zo gekomen is.

ORNELLA   Wil je dat echt weten?
                  Een been meer of minder is niet zo belangrijk.

LEONARD   Ik wil het echt weten.
                  Ben je zo geboren?

ORNELLA   Nee.

LEONARD   Wanneer is het gebeurd?

ORNELLA   Niet zo lang geleden.
                  Ik was een slachtoffer van mijn eigen succes.
                  Ik weet dat jij mij ziet als een man met een bierbuik
                  in een strak jurkje met een pruik op,
                  maar ik kan mannen betoveren met mijn beschikbaarheid.

                  Ik kan onder hun harde handen veranderen in een vrouw van hun dromen
                  door een lege spiegel te zijn voor hun obsessies.

                  Hier in het Ghetto word je vooral genomen
                  door Marokkaanse pubers die van hun religie niet mogen liefhebben.
                  Onder elkaar zijn ze stoer en vol grote verhalen,
                  eenmaal in deze peeskamer staat hij te trillen als een kind.
                  Maar als hij wil dat ik een schaap ben, dan ben ik een schaap.
                  Als hij wil dat ik een van de beloofde maagden in het paradijs ben, dan ben ik dat.

                  En zo werd hij verliefd.

LEONARD   Had hij je geneukt?

ORNELLA   Dat durfde hij niet.
                  Hij kocht cadeaus voor mij. Ringen en armbanden. Zoals deze. Prullen.
                  Maar hij was lief.
                  Hij wilde naast mij liggen en dan zei hij dat hij zich klein voelde.

LEONARD   En opeens durfde hij wel.

ORNELLA Het moest ervan komen.
Hij zei dat hij zijn ouders om toestemming had gevraagd.

LEONARD Echt?

ORNELLA Hij zei het alleen maar. Ik heb hem goed gepijpt.
Maar hij wilde verder. Hij greep tussen mijn benen.

LEONARD En toen vond hij...

ORNELLA Dit.

Ornella schuift zijn slipje opzij.

ORNELLA En toen was ik nog stijver dan nu.
Echt stijf. Kan je nagaan.

LEONARD Doe maar echt stijf.

ORNELLA Voor jou, Giulia? Wil je dat? Help je me?

LEONARD Nee.

ORNELLA Moet ik het dan helemaal alleen doen?
Jij bent een wreed meisje.

LEONARD Ik ben geen meisje.
Ik wil alleen maar zien hoe een travestiet met één been zich aftrekt.
Noem het maar journalistieke interesse.

ORNELLA Journalistieke interesse.
Ga je over me schrijven?

LEONARD Vertel over je been.

ORNELLA Hij kwam met vrienden met messen.

LEONARD En toen?

ORNELLA Hij had zelf ook een mes.

LEONARD En toen?

ORNELLA Toen wilde hij hem eraf snijden.

LEONARD Je lul?

ORNELLA Ja.

LEONARD En toen?

ORNELLA En toen zie ik, alsjeblieft, snijd mijn lul eraf,
ik wil je meisje zijn.

LEONARD Zo hoopte je dat hij het niet zou doen.

ORNELLA Hij deed het ook niet.
Hij dacht even na en zei toen dat hij me geen plezier wilde doen.

Dan zou ik een echt meisje worden.
Dat gunde hij mij niet.

LEONARD En toen?

ORNELLA Toen nam hij mijn linkerbeen.

LEONARD Ben je klaargekomen?

ORNELLA Sorry.
Wil je het oplikken?

LEONARD Nee, dank je.

ORNELLA Gratis.

LEONARD Dat is heel vriendelijk van je, maar dank je wel.

ORNELLA Het is een vreemde nacht.
Ik hoor de griffioenen krijsen.
Geef je me even een doekje aan?
Dank je. Ik heb geluk gehad.
Welbeschouwd lag ik dood te bloeden.
Maar iemand heeft me gezien. Ambulance. Ziekenhuis.
De carabinieri kwamen erbij, die begonnen allerlei dingen te vragen.
Ik heb ze mijn artiestennaam gegeven.
Zodra de wond enigszins was geheeld ben ik er op gestolen krukken vandoor gegaan.

LEONARD Heb je aangifte gedaan?

ORNELLA Wat een rare vraag.
Ben je soms een buitenlander?
Dit is Italië.

LEONARD Ik dacht...

ORNELLA Jij denkt te veel. Dat is jouw probleem.
Zal ik je nog even laten klaarkomen voor je gaat?

LEONARD Dat is een genereus aanbod, maar dank je.
En inderdaad moet ik maar eens gaan.

ORNELLA Ik heb zin om je kutje te likken, Giulia.

LEONARD Dat zeggen ze allemaal.
Nog een laatste vraag.

ORNELLA Waar mijn been is?

LEONARD Ja.

ORNELLA Een tijdje geleden hebben ze mijn been teruggevonden.
In de verbrande bossen boven Arenzano.
Dat is toch bizar.
Er was nog een berichtje over in de krant.

LEONARD   In *Il Secolo XIX*.

ORNELLA   Ik begrijp daar helemaal niets van.

LEONARD   Het is een plotwending die ik nooit zelf zou verzinnen.

ORNELLA   Te onwaarschijnlijk.

LEONARD   Hoe heet je ook alweer?

ORNELLA   Ornella. Hoezo?

2.3 PROCEDEREN

Een brief.

BENTIVOGLIO Een bericht namens mijn cliënten
Abramo en Pierluigi Paródi.

Namens mijn cliënten vorder ik tweehonderdtwintigduizend euro voor het niet nakomen van een mondeling afgesloten koopovereenkomst, welk bedrag nog wordt verhoogd conform de rentestand met twee of drie compensaties.

Daarnaast eisen mijn cliënten nog eenmaal de hoofdsom voor het lekken van vertrouwelijke informatie aan derden.

De totale genoegdoening, inclusief onkosten voor gage en rechtshulp, bedraagt zeshonderd achtienduizend driehonderdtwaalf euro.

Namens mijn cliënten stel ik voor te schikken op viereneenhalf over te maken binnen twee weken na dagtekening van onderhavig schrijven.

In geval van nalatigheid uwerzijds is er kort daarna een zittingsdatum gereserveerd, waarop uw aanwezigheid ten zeerste op prijs zal worden gesteld.

Bij zijn advocate.

VOLPEDO Die claim maakt geen schijn van kans.
Die zogenaamde koopovereenkomst is niet te bewijzen,
het is hun woord tegen het jouwe.

LEONARD En u heeft ervaring met dit soort zaken?

VOLPEDO Met de theoretische kant heb ik ruim ervaring.

LEONARD En met de praktische kant?

VOLPEDO Om eerlijk te zijn is dit mijn eerste zaak, maar ik ben er klaar voor
en ik ben natuurlijk des te gemotiveerd om mij te bewijzen.

LEONARD Een meer ervaren advocaat is ook te duur voor mij.

VOLPEDO Ziet u, zo helpen wij elkaar.
Het is een simpele zaak, belachelijk, grotesk en volkomen kansloos.

LEONARD De zitting is vandaag.

VOLPEDO Over een half uur, ja.
U hoeft er niet bij te zijn.
Het is pro-forma. U bent de eerste die ik na afloop op de hoogte zal stellen.

Na de zitting.

LEONARD En?

VOLPEDO Gewonnen.

LEONARD   Echt?
Maar dat is geweldig nieuws!

VOLPEDO   Prachtig, nietwaar.
De zaak is niet-ontvankelijk verklaard.

LEONARD   Dat klinkt te mooi om waar te zijn.

VOLPEDO   Bentivoglio had niet eens een weerwoord voorbereid.
Hij zag af van het recht zijn zaak te bepleiten.
Hij glimlachte alleen maar.
Het was bijna te makkelijk.

LEONARD   Ik had dit nooit durven dromen.

VOLPEDO   Niet bijna; het wás te makkelijk.

LEONARD   Oh?

VOLPEDO   Bentivoglio gaat in hoger beroep tegen deze uitspraak.

LEONARD   Oh?

VOLPEDO   Juist.

LEONARD   En wat betekent dat?

VOLPEDO   Niks! Niks! Kijk niet zo beteuterd,
er is geen enkel probleem!

LEONARD   Ha, ah, gelukkig, ik was al bang.

VOLPEDO   Elke hoge rechter zal het vonnis bekrachtigen.

LEONARD   Gelukkig.

VOLPEDO   Geen twijfel mogelijk.

LEONARD   We zullen winnen?

VOLPEDO   We zullen winnen.

LEONARD   En de Paródi's betalen de proceskosten?

VOLPEDO   Ah, nou, dit is misschien even wat slecht nieuws,
in geval van hoger beroep is er geen sprake van een uitspraak,
dus ook geen zekerheid over de verliezende partij,
dus ook geen zekerheid over wie de proceskosten moet dragen.

LEONARD   Ah.

VOLPEDO   We zullen winnen, we zullen zeker winnen,
maar we hebben nog niet gewonnen.

LEONARD   Jaja, dus dat duurt nog even.

VOLPEDO   Dat duurt nog even. En dan winnen wij.

LEONARD   Weekje of twee, drie?

VOLPEDO Hm. Misschien iets langer.

LEONARD Hoeveel langer?

VOLPEDO Je moet begrijpen dat Italië een rechtsstaat is.
Procedures nemen tijd in beslag.

LEONARD Ja, ja, dat begrijp ik, ja, hoeveel tijd?
Een maand? Twee?

VOLPEDO Een jaar...

LEONARD Een jaar!

VOLPEDO ...of zeven.

LEONARD Een jaar of zeven!

VOLPEDO Als we tenminste niet naar de Hoge Raad hoeven.
Dan laten we het Europese Hof maar even buiten beschouwing.
Maar maak je geen zorgen!

LEONARD Nee, nee...

VOLPEDO We zullen zeker winnen!

LEONARD En, eh, wat kost dat, zo bij benadering?

VOLPEDO Ik ben je dankbaar dat je mij deze zaak hebt gegeven,
ik sta bij je in het krijt.

LEONARD Ja?

VOLPEDO Ja.
Ik zal tot het bittere eind hetzelfde uurtarief rekenen als nu,
dat beloof ik je.

2.4 NAAR HUIS

SALVATORE
Waarom ga je niet terug, maestro?

LEONARD   Dat begrijp jij niet.

SALVATORE
Nee?

LEONARD   Mijn vrienden zijn hier.

SALVATORE
Waar?

LEONARD   Jij bent mijn vriend.

SALVATORE
Kunt u mij dan misschien vijftig euro lenen?

LEONARD   Ik heb geen geld meer, Salvatore.

SALVATORE
Geen geld meer! U! De maestro!

LEONARD   Nog veertig euro,
mijn laatste contanten.

SALVATORE
Veertig euro! Een fortuin!

LEONARD   Ik sta vijfduizend rood.

SALVATORE
Tijdelijk, maestro, tijdelijk.

LEONARD   Ik heb een betalingsachterstand
bij de belasting thuis
van het tienvoudige.

SALVATORE
Ah. Dus terug naar huis is lastig.

LEONARD   De Paródi's gaan mij uitroken met hun fortuin,
zij hebben alle tijd.

SALVATORE
Dus u kunt noch hier blijven, noch terugkeren.

LEONARD   Ik verzin wel iets.

SALVATORE
Dat doet u toch altijd, maestro?

LEONARD   Ik verzin wel iets.

2.5 DE FOUT VAN JE LEVEN

LEONARD Omdat je iemand wil omarmen,
omhels je je eigen arm,
tot het pijn doet van de kramp.

HOERTJE(S)
Amore...

LEONARD Je staat jezelf toe om te huilen.
Maar zelfs dat lukt niet.

HOERTJE(S)
Kom hier.

LEONARD Geen medelijden. Ik verzin wel iets.

HOERTJE(S)
Kom hier.

Voor een paar tientjes mag je alles met me doen.

LEONARD Wacht, jij, wie ben jij?

HOERTJE(S)
Ik ben iedereen die je wil dat ik ben.

LEONARD Nee, zij, die stille,
die met haar rug naar me toe staat.

HOERTJE(S)
Die witte?
Die kennen we niet.
Die is nieuw.

LEONARD Kom eens.
Kom eens hier.

HET MEISJE
Alsjeblieft, ga weg.

LEONARD Wie ben je?

HOERTJE(S)
Zij is niemand,
ga met ons mee,
wij maken je gelukkig.

LEONARD Ik heb geen geld.

HOERTJE(S)
Geen geld?
Wat doe je dan hier.
Je staat onze tijd te verdoen.

De hoertjes gaan weg.

Het meisje blijft staan, met haar rug naar Leonard, ineengedoken.

LEONARD   Draai je eens om.

HET MEISJE
Ga weg, ik smeed het je,
dat is beter voor ons allebei.

LEONARD   Ik zal je geen pijn doen.

HET MEISJE
Jawel. Je zal mij pijn doen.
En je zal jezelf pijn doen.

Leonard wil zijn hand op haar schouder leggen.

HET MEISJE
Raak me niet aan!

LEONARD   Ik wil echt niets van je.
Ik wil alleen maar je gezicht zien.
Ik wil weten wie je bent.
En dan ga ik weg.
Dat beloof ik.
Als je wilt, kan ik je er ook voor betalen.

Het meisje huult.

HET MEISJE
Je begaat de grootste fout van je leven
als je nu niet weg gaat.

LEONARD   Als dat zo is, ben ik er klaar voor.
Daarbij geloof ik niet dat wij werkelijk in staat zijn
om elkaar pijn te doen.

HET MEISJE
Je weet niet wat je zegt.

LEONARD   Dat overkomt mij wel vaker.

HET MEISJE
Ik heb je gewaarschuwd, Leonardo.

LEONARD   Hoe weet je hoe ik heet?

Het meisje gaat rechtop staan. Ze trekt haar pruik van haar hoofd. Dan draait ze zich om.

2.6 DWANG KAN EEN VORM VAN LIEFDE ZIJN

HET MEISJE Kom maar mee.
Mijn kamer is hierachter.

LEONARD Ik heb altijd alleen van jou gehouden.

Het meisje kijkt achter Leonard naar een schim die uit een steegje piept.

HET MEISJE Het is oké, Khalid.

Het meisje pakt Leonards hand.

HET MEISJE Kom.

LEONARD Was dat jouw pooier?

HET MEISJE Dat was Khalid.

LEONARD Maar is hij je pooier?

HET MEISJE Waarom wil je dat soort nare woorden gebruiken?

Doe maar gewoon braaf of je een normale klant bent.
Anders zou je weleens problemen kunnen krijgen met Khalid.

LEONARD Ik zal braaf zijn.

HET MEISJE Ben je tevreden, Leonardo?
Nu je mijn gezicht hebt gezien?
Mijn ware gezicht?

Dit had je niet verwacht.
Ik zelf ook niet.
Ik had het zelf ook allemaal een beetje anders gepland.

LEONARD Hoe... hoe...

HET MEISJE Nadat je mij had verraden, ging het met mijn vriendje ook niet meer.
Ik kon gewoon nergens meer in geloven.
Ik zal je de details besparen,
maar op een gegeven moment moest ik het huis uit vluchten.
Zo gaan die dingen. Zo gaan dingen.
Op een gegeven moment heb ik Khalid ontmoet.
Zo gaan die dingen. Zo gaan dingen.

LEONARD En hij dwingt je om...

HET MEISJE Voorspelbare vraag.
Jij begrijpt niks, Leonardo.
Zoals liefde een vorm van dwang kan zijn,
zo kan dwang een vorm van liefde zijn.
Verder nog vragen?

LEONARD Het spijt me.

HET MEISJE Ja.

LEONARD   Het was een misverstand.

HET MEISJE   Uiteindelijk is alles een misverstand.

LEONARD   Ja.
                    Het spijt me.

HET MEISJE   Wat spijt je precies?

LEONARD   Ik had hier niet moeten komen.

HET MEISJE   Ik ben blij dat we elkaar eindelijk begrijpen.

LEONARD   Heb jij mij ooit, hoe zeg je dat, van me...

HET MEISJE   Gehouden?
                    Ik wilde dat je me mee zou nemen naar het Noorden.

LEONARD   Echt?

HET MEISJE   Samen met jou een nieuw en rustig leven beginnen in een beschaafd land.
                    Jouw taal leren, om jouw gedichten te kunnen lezen.
                    Dat was mijn grote droom.

LEONARD   Echt waar?

HET MEISJE   Wat maakt dat nog uit?

LEONARD   Misschien is het niet te laat.

HET MEISJE   Wat bedoel je?

LEONARD   Ik zou eerst wat problemen moeten oplossen,
                    uit wat schulden moeten komen,
                    maar dat lukt wel, ik verzin wel iets.

HET MEISJE   Waar heb je het over?

LEONARD   Het kost misschien wat tijd,
                    maar uiteindelijk zal het wel lukken,
                    om je mee te nemen, naar het Noorden.

HET MEISJE   In wat voor wereld leef jij, Leonardo?

LEONARD   We kunnen alvast beginnen om jou mijn taal te laten leren.

HET MEISJE   Misschien dat vrouwen in jouw vaderland bereid zijn
                    om omwille van economische belangen over zich heen te laten lopen,
                    maar ik ben een zuidelijk meisje,
                    dochter van de Serenissima Repubblica di Genova,
                    en ik geloof in de liefde.

LEONARD   Je hield van me.

HET MEISJE   Je hebt me verraden voor een varken.

LEONARD   Een misverstand.

HET MEISJE   Hoe kan ik je ooit nog vertrouwen?
 Hoe kan ik je ooit nog geloven?
 Ik minacht je.
 En bovendien ben ik nu met Khalid.
 Dat zal je wel niet begrijpen, maar ik hou van hem.

LEONARD   Zoals je ooit hield van een man
 die je van de trap gooide.

HET MEISJE   Precies.

LEONARD   Ik zal je nooit van de trap gooien.
 Ik zal je nooit dwingen jezelf te prostitueren.

HET MEISJE   Precies.
 Jij komt hier niet vandaan.
 Jij snapt dat niet.
 Jij zou een zuidelijk meisje moeten worden om het te begrijpen.

LEONARD   Maar wat nu?
 Wat moet ik doen?
 Hoe moet ik, hoe kan ik...
 Nu ik jou heb gezien...

HET MEISJE   Waarom ga je niet terug?

LEONARD   Ik kan niet terug.

HET MEISJE   Net kon je nog wel terug.

LEONARD   Ja, misschien, maar, ik wil niet terug.
 Niet met hangende pootjes.
 Niet alleen.
 Het zou een nederlaag zijn.

Op de een of andere manier ben ik verdwaald
 in mijn fantasie van een mooier, echter en romantischer leven.

HET MEISJE   Net zeg je nog dat je mij wil meenemen.

LEONARD   Dat zou anders zijn.
 Dan zou ik terugkeren met het mooiste meisje van Genua.
 Dat is een triomf.

HET MEISJE   Het mooiste meisje van Genua?

LEONARD   Zo heb ik jou altijd genoemd.

HET MEISJE   Dat is dan weer bijna een beetje lief.

LEONARD   Sorry.

HET MEISJE   Voordat je gaat, één ding nog,
 Khalid staat buiten,
 als je wil dat hij blijft denken dat je een gewone klant bent

en geloof me, dat wil je,
dan zal je me moeten betalen.

LEONARD   Natuurlijk. Dat is veiliger.
Hoeveel is het?

HET MEISJE   Veertig euro.

Voor dat bedrag heb je natuurlijk in theorie
ook het recht om mij te neuken.

Wil je dat?

Stilte.

HET MEISJE   Kleed je uit.
Leg je kleren daar maar neer.
Zal ik mijn pruik opzetten,
of wil je me zo?

Ze smeert glijmiddel tussen haar benen en gaat op bed liggen.

HET MEISJE   Kom.

Goed zo.

Daar moet een condoom omheen.

Ik doe het wel even.

Verveeld, met een hoog, vreemd stemmetje.

HET MEISJE   Toe maar, schatje.

Neuk maar.

Neuk maar.

Ah ah ah ja ja ja neuk maar.

Ze neuken. Leonard huilt.

HET MEISJE   Kom maar kom maar kom maar

Ja. Goed hoor. Goed zo.

Zo.

Nu kan je tegen iedereen zeggen
dat je met het mooiste meisje van Genua hebt geneukt.

2.7 HET MOOISTE MEISJE VAN GENUA

Bij Ornella.

ORNELLA Ik wist wel dat je terug zou komen, Giulia.
Kom binnen.
Laten we kijken wat ik allemaal heb.
Ik zal je helpen.
Laten we eens kijken wat we hier hebben.

Ornella pakt Leonards tas.

ORNELLA O, je hebt dat blauwe jurkje gekocht, mooi.
Maar het is bijna een beetje te netjes, vind je niet?
Deze zwarte is goed. Beetje korter.
En de zijkant is open.
Dat kan je volgens mij goed hebben.
En zwart kleedt mooi af.
Wat voor pruik heb je?
Lang zwart haar.
Dat is echt prachtig.
Die zal perfect zijn met dit zwarte jurkje.
Maar eerst moeten we je scheren.
Kleed je uit.
Ik zal het voor je doen.
Het is belangrijk dat het goed gebeurt.
Kom maar liggen.
Het zal geen pijn doen.
Zo gepiept.
En dan kleden we je netjes aan.
De kamer hiernaast is trouwens vrij,
die kan je voorlopig gebruiken.
Wat voor kousen heb je?
Nee, deze zijn veel te dun.
Als er één nagel in blijft hangen heb je een ladder.
Je bent nu een professional, onthoud dat goed.
Ik zal je een paar lenen.
Schoenen?
Wow. Jij durft.
Zo'n hoge hak heeft bijna niemand hier.
Heb je trouwens glijmiddel?
Dat heb je wel nodig, geloof mij.
Anders kan ik je dat wel lenen voor vanavond.
Er gaan op een drukke avond hele tubes doorheen.

Ga zitten, dan maak ik je op.
Doe jij ondertussen maar watten in je bh.
Niet zo zuinig, een beetje meer.
Wil je geld verdienen of niet?

En nu je pruik.
Maar die is echt prachtig.
Het lijkt echt haar.
Zo zacht.
Hij staat je schitterend.

Klaar.
Kom.
Kijk eens in de spiegel.

Wat zie je?

LEONARD

Giulia.
Ik zie Giulia.
Het mooiste meisje van Genua.

FINE

WRITERS STATEMENT BIJ LA SUPERBA

Een onmogelijke opgave. Een missie die gedoemd is te mislukken. Het bewerken van de roman La Superba tot een theatertekst is een opdracht die op geen enkele manier tot een goed einde te brengen is. De roman van Ilja Leonard Pfeijffer is, net zoals de Bar met de Spiegels waar het Mooiste Meisje van Genua werkt, zélf een spiegelpaleis. Ieder thema, ieder motief, ieder personage komt twee, drie, vier keer terug in een andere gedaante. Alle zinnen samen vormen een complex weefsel en trek je er op pagina drie een draadje uit, dan tref je op pagina driehonderd nog de rafels aan.

Het boek is een liefdesgeschiedenis. Een reflectie op emigratie en op het schrijverschap. Een onderzoek naar de motieven van het verlaten van je eigen land. Een lofzang en een aanklacht. Een alternatieve reisgids voor de krochten van Genua. Een absurd sprookje. Een taalkathedraal. Een poëtische tour de force van een grenzeloze schrijver.

Een schrijver die zichzelf ook nog eens opvoert als hoofdpersoon. Een onbetrouwbare verteller bovendien, waardoor je je af moet vragen of de gebeurtenissen zich werkelijk hebben voorgedaan (in de realiteit van het boek), of zijn verzonnen door een onverbeterlijke fantast. Of iets daartussenin. En zijn de verzinsels van de anti-held dan leugens of verbeelding? En zijn zijn onwaarheden dan een bewuste misleiding van de lezer of misleidt de verteller vooral zichzelf. Maakt dat uit, is het verschil in intentie genoeg voor een verschil in effect?

Hoe verwerk je deze gargantueske roadtrip door de smerige krochten van een hoogmoedige stad tot een heldere theatertekst met een duidelijke lijn en een tijdsduur die beperkt is tot avondvullend en niet verwordt tot een marathonvoorstelling?

Bewerken is kiezen en kiezen is schrappen. Een voorstelling is anders dan een boek. Het heeft een andere adem, een andere tijdspanne, een andere spanningsboog. Ik heb dramaturgische lijnen in elkaar moeten schuiven om de ondergang van de hoofdpersoon op theatrale wijze te laten verlopen. En elke keuze die je maakt gaat ten koste van andere keuzes en wát de bewerker dan ook schrapt, het zal voor de liefhebber als een gemis voelen. Er zijn vele paden die bewandeld kunnen worden, maar uiteindelijk moet er voor één pad gekozen worden.

Ik heb ervoor gekozen, omdat het theater is, om de lijn, lijdensweg en ondergang van Leonard, de hoofdpersoon, als hoofdlijn te gebruiken. En met die keuze poog ik een vorm van eenheid van handeling, plaats en tijd aan te brengen. Het grotere verhaal, de spiegels met de migranten, de verschillende vormen van ingewekenen, ingezetenen, vreemden en vluchtelingen in een vreemd land, zet ik daarvoor functioneel in zonder de lange uitweidingen die het boek zo'n bijzonder karakter geven. Simpelweg omdat de soms bijna journalistieke intermezzo's, de interview-achtige passages en de prachtige, maar niet per se voor het verhaal functionele zijlijnen het grotere verhaal en de roman zeker wel een diepere laag geven, maar op het verhaal- en personageniveau in een theaterstuk lastig zijn: Volgens de strengste leermeesters moet een scène minstens aan één van de volgende twee criteria voldoen: het verhaal verder helpen of inzicht geven in het personage.

Met andere woorden: Ik heb personages moeten veranderen, inkorten, schrappen zelfs. (Spoiler-alert: wie liefst zonder voorkennis boek of voorstelling in duikt kan nu het best ophouden met lezen.) Een van mijn lievelingspersonages, de gin-tonics drinkende Engelse Professor Don, een te veel alcohol innemende fantast die zijn vaderland ontvlucht heeft en vertelt over zijn bizarre avonturen (met recht een spiegelfiguur dus), voegt in de theaterbewerking vooral een veel te lange zijlijn toe. De vrouwen, belangrijkste antagonisten van de hoofdpersoon, de personages waar de werkelijke macht in Genua ligt, heb ik enigszins gekneed en vervormd om ze naar mijn hand te zetten. Zo is

Cinzia verdwenen, of liever verspreid over verschillende andere vrouwen. En heb ik het been een stem gegeven.

Zo heb ik nog meer keuzes gemaakt die de purist en de fundamentalistische liefhebber van het boek zeer tegen de haren in zullen strijken, maar die de bewerkster noodzakelijk achtte om van de voorstelling geen ellenlange zit te maken. Het personage Ingrid, de Nederlandse vrouw die langs komt om een buitenechtelijk avontuur met Leonard in Genua mee te maken (en symbool staat voor het Nederland waar Leonard soms naar terugverlangt (eerste keer) en van walgt (tweede keer), maar waar hij in ieder geval een dubbele verhouding mee heeft) - dat personage heb ik geschrapt. Dat kan natuurlijk nooit ongestraft: een belangrijke reden voor Het Mooiste Meisje om zich verraden te voelen valt dan weg. Nu geloof ik dat zij duizend redenen op kan geven. Of geen. Of een andere. Het gaat niet per se om Ingrid, het gaat om iets dat niet in woorden valt uit te drukken en zich daarom onhandig via een reden, niet per se een bijster goede of eerlijke reden, naar buiten wurmt. Daarbij is het de klassieke 'had ik maar iets anders gedaan'-gedachte (denkfout) van de verlatene. Alsof het anders had kunnen lopen. Plus: het gaat om de romantische afwijzing en de gevoelens en het perspectief van Leonard, niet om de werkelijke beweegredenen van het Meisje. Sterker nog: je mag je afvragen of dit daadwerkelijk zo gebeurd is in het leven van Leonard, of dat het ontsproten is uit zijn verbeelding, in zijn verlangen een grootse en dramatische liefdesgeschiedenis te beleven. Hoe dan ook: ik heb Ingrid geschrapt en Het Meisje een andere vorm van verraden zijn laten voelen. Ik hoop dat het werkt.

Zo zijn er meer keuzes. Elke keuze valt te verdedigen. Elke keuze is ook aan te vallen. Dat lijkt bij deze bewerking scherper op te gaan dan voor andere boekbewerkingen. Misschien omdat het boek zo ingenieus in elkaar zit, dat alles elkaar spiegelt en alles belang lijkt te hebben. Er staat geen zin te veel in. Dat maakt het voor een bewerkster een pittige klus. Misschien zelfs een onmogelijke opgave. Een missie die gedoemd is te mislukken. Maar aangezien dat ook een thema in het boek is, de missie die gedoemd is te mislukken, je zou zelfs kunnen verdedigen dat 'gedoemd om te mislukken' een karaktertrek van de fictieve Leonard is, besloot ik dat de angst voor de mislukking geen rede is de poging te staken. Want zonder het streven ontstaat er nooit theater.